CİHAD YOLUNDA DEĞİŞMEYEN ESASLAR

-YUSUF EL-UYEYRİ-

Mütercim: Muhammed Atta

İLİM VE CİHAD

www.ilimvecihad.com

بسم الله الرحمن الرحيم

ÖNSÖZ

Bize sapasağlam bir din koyan ve dosdoğru yola hidayet eden Allah'a hamd olsun. Salât ve selam, insanlığın öğreticisi, mahlûkatın en hayırlısı ve Âdem oğlunun efendisi üzerinedir. En faziletli salâtlar ve en kâmil selamlar Ona, ailesine ve tüm ashabı üzerine olsun.

Kuşkusuz her menhecin sabitleri ve değişken olan şeyleri vardır. Zamanın, mekânın veya şahısların değişmesiyle değişmeyen ve etkilenmeyen sabitler. Bundaki kanaat ve kesin inanç, sabit delillere ve şüphenin sızamayacağı sabit naslara dayanır. Bunların değişmesi veya farklılaşması asla mümkün değildir. Bu sabitler köklü dağlar gibi olmuştur. Bunlar, yolda yürüyen herkesin rehberi olacak açık işaretlerdir.

Değişkenler ise sabitlerin tam aksinedir. Bunlar, menhec ve ilkelerde ikincil durumda olan meselelerdir. Ve yine bunlar fürulardan sayılır asıllardan sayılmaz. Zamanın, mekânın veya şahısların değişmesiyle değişirler. Bunun, genel şer'i ölçüleri vardır. Detayları ise müçtehitlerin deliller çerçevesindeki içtihatlarına göre değerlendirilir. Tartışma ve münazaralar açıktır.

Bizi burada ilgilendiren –özelliklede bu günlerde- şer'i nasların cihad yolunda belirlediği sabitleri zikretmektir. Bu gün bu sabitlerin zikredilmesine, neşredilmesine ve anlaşılmasına çok daha fazla ihtiyaç vardır. Bizler bu gün, ümmetin bu yaralı durumunda, cihaddan soğutan bazıların, bunları değişkenlere çevirmek için sözler ekledikleri sabitlerimize dönmeye hakikaten ihtiyaç duymaktayız.

Allah yolundaki kardeşim, şimdi burada bizlere cihadın yolunu belirleyecek bazı değişmez sabitleri zikredeceğiz. Bu sabitleri yazmaktaki hedefimiz, cihad menhecini zulüm ve yalanla giydirilen kayıt ve bağlardan kurtarmaktır. Bu gün cihad menheci, hiçbir şer'i delil olmadan onu söndürmeye, sınırlamaya ve kayıt altına almaya çalışan söylemlerin sıkıntısını çekmektedir. Belki bu söylemlerden bazıları, bu şiarları söyleyen bazılarını yanlış anlamakla birlikte yanlış uygulamaktan kaynaklanabilir. Bunun engellerinden birisi ise; fıkha intisap eden bazılarının bilmişlik taslayarak daha önce bu konuda imamlardan hiç kimsenin getirmediği şartlar ortaya atmalarıdır. Yine bunun engellerinden birisi de; islama intisap etmekle birlikte cihaddan soğutanların, her mecliste cihadın zamanımızda uygun olmadığını terennüm etmeleridir. Yine bunun engellerinden birisi de -ki bu en önemlilerindendir- savaşını bu şiara karşı sürdüren haçlı ittifakıdır. Zira bu şiar, sömürgeci Amerika'nın dünya ülkelerini sömürmesi çıkarları ile çatışmaktadır.

Cihad yolundaki sabitlerin neşredilmesi, Allahu teala'nın izni ile cihad kavramının düzeltilmesine ve cihad yolunda duran diğer haddi aşmış zalimane

engellerin kaldırılmasına kefildir. Bu kavramın düzeltilmesinden sonra, bu şiara ruhi yönden bağlanacağımız gibi menheci ve son olarak ta ameli ve tatbiki olarak bağlanabiliriz. Bu şiarın açıklanması ciddi çabalara ihtiyaç duymaktadır. Ancak bu açıklama ve beyan vakıadan kopuk salt fıkhi bilgilerle sınırlı da olmamalıdır. Bu, fıkıh olarak istenilse de -Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) ve ashabının (radiyallahu anhum) yaptıkları gibi- bu fıkhı ve bu şiarla ibadeti, yaşanılan vakıaya tatbik ettirecek bir menhece ihtiyaç duyar.

Sözümüzün daha iyi anlaşılabilmesi ve bu ibadeti sınırlamalardan soyutlamak için şöyle bir örnek verebiliriz; Allahu teala bizden öncekilere namazı farz kılmıştır. Ancak Allahu teala bu ibadetin edasını manastırlar ve havralar gibi belirli mekânlara mahsus kılmıştır. Allahu teala namaz ibadetini Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetine farz kıldığında ise bu ibadeti mekani kayıtlardan arındırmıştır. Ve yine Nebi'ye (sallallahu aleyhi ve sellem) daha önce hiçbir peygambere vermediği özellikler vermiştir. Vermiş olduğu şeylerden birisi de Sahihayn'de Cabir'den (radiyallahu anh) rivayet olunan hadisteki Resululah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu buyruğudur: "Yeryüzü bana mescid ve temiz kılındı. Ümmetimden kime namaz vakti gelirse namazını kılsın." Böylece yeryüzünün tümü bu ibadetin edası için elverişli olmuştur. Ancak -zaruret hali olmanın dışında- başka naslarla yedi yer bundan istisna edilmiştir. Bu ibadetin bu sınırlamadan arındırılmasıyla, her kul için eda edilmesi kolay ve rahat bir hale gelmiştir. Yine şu da bir hakikattir ki, Allahu teala tarafından bu sınırlamanın getirilmesi ve kaldırılması Onun bildiği hikmetlerden ötürüdür.

Bizlerin bu gün cihad şiarının sabitlerini zikretmekteki hedefimiz, posası çıkmış bazı insanların koymuş oldukları zalimane ve günahkârca sınırlamaları kaldırmaktır. Bu kimseler bunlarla, subutu ve delaleti kati olan şer'i naslara itirazlarda bulunmuşlardır. İslama intisap edipte, 'medeniyetler çatışmasının yıkım ve harap olduğunu, islamın bu çatışmadan beri olduğunu, bizlerinde medeniyetlerin yaşantısına ve barışa ve yine şiddetin ve silahlı ayaklanmanın (cihadın) terk edilmesine ihtiyacımız olduğunu' iddia edenlerin bulunduğunu işittik. Yine sınırını bilmediğimiz sayıda kişilerin, hoşgörü, orta yol veya dinler arası diyalog adı altında bu şiara savaş açma veya ilgasını hedefleyen etkinliklere katıldıklarını gördük. İslama intisap eden bazılarının, islama ve mücahidlere açık bir şekilde çılgınca saldırılarda bulunan haçlı ittifaklarını tebrik etmelerinin yanında islama intisap etmekle birlikte, şiddet veya terör adı altında cihada karşı savaş üzerine kurulan görüşme ve entrikaları destekleyen büyük bir adedin olduğunu görmekteydik.

Bu yazıda, cihad yolundaki sabit işaretlerin açıklanması ve sağdan soldan cihadı eleştiren iddialara reddiye maksadıyla, haksız yere cihada ilhak edilen bazı olumsuzlukların kalkacağı değişmez bazı esaslar ele alınacaktır.

Esasların Birincisi

Cihad, Kıyamet Gününe Kadar Devam Edecektir

Kuşkusuz bu gün tüm dünya -ancak Allah'ın rahmet ettikleri hariç- akidevi, siyasi, iktisadi, basın, kültür ve sosyal olarak tüm imkân ve güçleriyle Hanif olan dinimizin şiarlarından bir şiarının karşısında durmaktadırlar. Bu, Allahu teala yolunda cihad şiarıdır.

Bu, Allahu teala'nın bizlere şu buyruğu ile farz kılmış olduğu şiarıdır: "**Savaş, hoşunuza gitmediği halde üzerinize yazıldı (farz kılındı). Olur ki hoşunuza gitmeyen bir şey, sizin için hayırlıdır ve olur ki, sevdiğiniz şey de sizin için bir şerdir. Allah bilir de siz bilmezsiniz.**"[1] Yine şu buyruğunda: "**Ey Peygamber, kâfirlerle ve münafıklarla cihad et ve onlara karşı sert ve caydırıcı davran. Onların barınma yerleri cehennemdir, ne kötü bir yataktır o!..**"[2] **Kendilerine kitap verilenlerden, Allah'a ve ahiret gününe inanmayan, Allah'ın ve Resulü'nün haram kıldığını haram tanımayan ve hak dini (İslam'ı) din edinmeyenlerle, küçük düşürülüp cizyeyi kendi elleriyle verinceye kadar savaşın.**"[3] Cihad hükümleriyle ilgili son inen ayette ise yine bu konu pekiştirilerek şöyle buyrulmuştur: "**Haram aylar (süre tanınmış dört ay) sıyrılıp-bitince (çıkınca) müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun. Eğer tevbe edip namaz kılarlarsa ve zekâtı verirlerse yollarını açıverin. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir.**"[4]

Kâfirler, bu şiarı silip yerine terör ve cürüm olarak adlandırmışlar ve cihad edenleri ise teröristler, aşırılar, devrimciler ve melişalar olarak nitelemişlerdir. Aynı şekilde münafıklarda bu şiarın çirkin gösterilmesinde ve farklı şeytani yollarla sınırlandırılmasında onlara yardımcı olmuşlardır. Bazen cihadın yalnızca savunma cihadı olduğunu saldırı cihadı olmadığını söylerler. Veya cihadın yalnızca ihtilal edilen yerleri özgürlüklerine kavuşturmak için meşru olduğunu söylerler. Veya cihadın Yahudi ve haçlıların uşağı olan bir yöneticinin emri ile olması gerektiğini söylerler. Bazen de cihadın, Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatı ile sona erdiğini veya barış ve yenidünya düzeni olan çağımıza cihadın münasip olmadığını söylerler. Sapıklıklardan Allah'a sığınırız.

Cihad şiarlarının silinmesinin gerekçeleri, nedenleri ve nifak ve küfür ıstılahları ne şekilde olursa olsun, gözler önünde olan hakikat şudur ki; Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) döneminden beri bu ümmete cihad yolu açık olmuş, işaretleri belirlenmiş, mefhumu ve fıkhı açık bir hale gelmiştir. Bizler, doğudan veya batıdan gelip cihad olgusuna yeni mefhumlar eklenilmesine muhtaç değiliz. Bizim mirasımız

---

[1] Bakara: 216
[2] Tevbe: 73
[3] Tevbe: 29
[4] Tevbe: 5

bunlara ihtiyaç duymayacak kadar zengindir. Cihadın rükünlerini, şartlarını, vaciplerini ve sünnetlerini buradan alınırız. Yine aynı şekilde cihadın meşru oluşunun nedenlerini ve gerekçelerini de buradan alırız.

Tüm bunların üzerinde, Allahu teala ve resulu, cihadın, yeryüzü ve içindekilerin alınana kadar devam edeceğini haber vermiştir. Bu haber, Allah ve Resulünün bu hakikati tekit etmelerinden sonra şüphe etmeyeceğimiz sabitler arasına girmiştir.

Kitap ve sünnette bununla ilgili birçok delil bulunmaktadır:

Örneğin Allahu teala'nın şu buyruğunda olduğu gibi: "**Ey iman edenler, içinizden kim dininden geri döner (irtidat eder)se, Allah (yerine) kendisinin onları sevdiği, onların da kendisine sevdiği mü'minlere karşı alçak gönüllü, kafirlere karşı ise 'güçlü ve onurlu,' Allah yolunda cihad eden ve kınayıcının kınamasından korkmayan bir topluluk getirir. Bu, Allah'ın bir fazlıdır, onu dilediğine verir. Allah (rahmetiyle) geniş olandır, bilendir."**[5] Allahu teala'nın **"Allah yolunda cihad eden"** buyruğu, sürekliliğin delilidir. Ayetin siyakı, Allahu teala'nın, bu özelliği terk edenlerin yerine, Allah'ı seven ve Allah'ın onları sevdiği bu özellikte bir topluluk getireceğine delildir.

Yine Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Fitne kalmayıncaya ve dinin hepsi Allah'ın oluncaya kadar onlarla savaşın. Şayet vazgeçecek olurlarsa, şüphesiz Allah, yaptıklarınızı görendir."**[6] Fitne küfürdür. Ve savaş, küfür kalmayıncaya kadar devam edecektir. Alimler şöyle derler: İsa'nın (aleyhis-selam) zamanına kadar yeryüzünden küfür kalkmayacaktır. O, cizyeyi uygulayacak, haçı kıracak, domuzu öldürecek ve islamdan başkasını kabul etmeyecektir. Sonra Allahu teala Onu ve onunla birlikte tüm müminleri öldürecek. Yeryüzünde 'Allah, Allah' diyen hiç kimse kalmayacak. Ve kıyamet o gün insanların şerlileri üzerine kopacak.

Allahu teala, cihadla ilgili indirdiği son ayetinde –ki bu kılıç ayetidir- cihadın sürekli devam edeceğini tekit ederek şöyle buyurur: "**Haram aylar (süre tanınmış dört ay) sıyrılıp-bitince (çıkınca) müşrikleri bulduğunuz yerde öldürün, onları tutuklayın, kuşatın ve onların bütün geçit yerlerini kesip-tutun. Eğer tevbe edip namaz kılarlarsa ve zekatı verirlerse yollarını açıverin. Gerçekten Allah, bağışlayandır, esirgeyendir."**[7]

Kuranda cihadın devam edeceği ile ilgili ayetler bunlardan çok daha fazladır.

Cihadın devam etmesiyle ilgili sünnetten deliller ise bunlardan daha fazladır:

---

[5] Maide: 54
[6] Enfal: 39
[7] Tevbe: 5

Bu hadislerden birisi, bir topluluğun Urve El-Bariki'den rivayet ettikleri Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şu buyruğudur: "Kıyamet gününe kadar atın alnında hayır bağlanmıştır. Bu, ecir ve ganimettir."

İbn Hacer (rahimehullah) Fethu'l-Bari adlı kitabında, Buhari'nin bu hadisle, cihadın iyi ve facir insanlarla devam edeceğine delil getirmesiyle ilgili olarak şöyle der: "İmam Ahmed'de bu hadisle aynı istidlale gitmiştir. Çünkü peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), kıyamet gününe kadar atın alnında hayrın baki kalacağını söylemiş ve bunu ecir ve ganimet olarak açıklamıştır. Atta ecirle birlikte olan ganimet ise ancak cihad ile olur. Hadiste, at ile savaşa teşvik vardır. Yine hadiste islamın ve İslam ehlinin kıyamet gününe kadar baki kalacağının müjdesi vardır. Çünkü cihadın baki kalmasının gereği mücahidlerin de baki kalmasıdır ki bunlar da Müslümanlardır. Bu, şu hadis gibidir: "Ümmetimden bir taife hak üzerine olmaya devam edecektir…"

Nevevi (rahimehullah) Muslim şerhinde bu hadise talikte bulunarak şunları söyler: "Peygamberimizin 'Kıyamete kadar atın alnında hayır bağlanmıştır' buyruğunun tefsiri sahih olan başka bir hadiste gelmiştir: "Ecir ve ganimet". Hadiste islamın ve cihadın kıyamete kadar devam edeceğine delil vardır. Maksat, kıyametten biraz öncedir. Yani –sahih bir hadiste sabit olduğu üzere- "Yemen tarafından gelen güzel bir rüzgar her mümimin ve müminenin ruhunu alana kadar cihad devam edecektir."

Ebu Davud ve diğerlerinin Enes b. Malik'ten rivayetinde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Allah'ın beni gönderdiği andan ümmetimin sonunun deccalla savaşına kadar cihad devam edecektir. Ne zalimin zulmü nede adilin adaleti bunu engellemeyecektir…"

Avnu'l-Mabud adlı kitabın sahibi bu hadisi şerh ederken şöyle der: "(Cihad Allah'ın beni gönderdiği andan…) yani Allah'ın beni gönderdiği zamanın başından (Ümmetimin sonunun…) yani İsa (aleyhis-selam) veya Mehdi'nin (Deccal'la) Deccal'ın öldürülmesinden sonra cihad baki kalmayacaktır. Yecuc ve Mecuc ile savaşılmamasının nedeni ise onlara güç yetirilmemesidir. Bu durumda ise Enfal suresinde ayetin nassı ile onlardan vucubiyet kalkacaktır. Allahu teala'nın onları helak etmesinden sonra ise, İsa (aleyhis-selam) yaşadığı sürece yeryüzünde hiçbir kafir kalmayacaktır. İsa'dan (aleyhis-selam) sonra kafir olacak olan Müslümanların durumu ise, tüm Müslümanların yakın bir zamanda güzel bir rüzgarla ölmeleri ve kıyamet kopana kadar kafirlerin kalması nedeniyledir."

Cihadın sürekli devam etmesiyle ilgili olarak Sahihayn'de Cabir'den (radiyallahu anh) geldiği üzere Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Ümmetimden bir taife kıyamet gününe kadar hak üzere savaşmaya ve galip gelmeye devam edecektir." Buhari'nin lafzında ise: "Onları yüzüstü bırakanlar ve muhalefet edenler onlara bir zarar veremeyecektir." İmam Ahmed'in rivayetinde ise şöyle geçmektedir: "Onlara muhalefet edenlere veya yüzüstü bırakanlara aldırış etmezler."

(Devam edecektir) buyruğu sürekliliğin delilidir. Her ne kadar hadisin siyakı cihadın sürekliliğini ispata kâfi olsa da…

Nevevi (rahimehullah) Sahihi Muslim'e şerhinde bu hadisi açıklarken şunları söyler: "Bu taife, müminler arasındaki farklı gruplar arasında olabilir. Onlardan bazıları cesur savaşçılardır. Bazıları fakihlerdir. Bazıları hadisçilerdir. Bazıları marufu emredip münkerden nehyeden zahidlerdir. Diğer bazıları ise hayır işlerdeki başka topluluklardır. Bunların bir arada toplanmış olmaları gerekmez. Bilakis yeryüzünün farklı yerlerinde dağılmış olabilirler. Yine bu hadiste açık bir mucize bulunmaktadır; bu vasıf, Allahu teala'ya hamd olsun Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) zamanından şu ana kadar devam etmektedir. Ve hadiste zikrolunan Allah'ın emri gelene kadar da devam edecektir."

Yine bunun delillerinden birisi de Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) şu buyruğudur: "Allah'tan başka ilah olmadığına, Muhammed'in Allah'ın resulü olduğuna şehadet edene, namaz kılana ve zekât verene kadar insanlarla savaşmakla emrolundum. Bunları yaptıklarında kanlarını ve mallarını benden korumuş olurlar. Ancak islamın hakkı hariç. Hesapları ise Allah'a aittir."

Bu hadiste savaşın gayesi İslam olarak belirlenmiştir. İnsanlar Müslüman olduklarında ise savaş olmaz. İnsanların hepsinin Müslüman olmayacağı ve kıyamete kadar küfrün baki kalacağına delalet eden birçok deliller bulunmaktadır. Durum böyle olunca, Allahu teala'nın emri gelinceye dek küfürle savaşta baki kalacaktır. Hadisteki Allah'ın emrinden maksat ise; Mesih'in zamanında insanların Müslüman olacağı söylenmiştir. Bir görüşe göre ise, kıyamettir. Bir görüşe göre ise, müminlerin ruhunu alacak olan rüzgârın esmesidir. Fakat hadisin, küfür var olduğu sürece savaşın olacağına delaleti açıktır.

Cihadın sürekli devam edeceğini ifade eden hadisler sınırlanmayacak kadar çoktur. İmamlar cihadın devam edeceğinde ittifak halindedirler ve bu konuda hiçbir ihtilaf yoktur. Ve Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) cihadın devam edeceğiyle alakalı değişmeyecek olan haberi vermiştir. Tüm bu naslar, Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) bisetinden kıyamet gününe kadar ki olan tüm zamanların Allah yolunda yükseltilmiş hak bir cihad sancağından hali olmayacağını açıklamaktadır. Bu haberi inkâr eden Allahu teala'ya karşı küfür işlemiştir.

Bu hakikate yakini olarak inanıp kanaat getirdiğimizde ve odaklanacağımız sabitlerden birisi olarak kabul ettiğimizde, şartlar ne kadar zor ve durumlar ne kadar kötü olsa da cihad sancağını desteklemekten ve onun altında durmaktan geri kalamayız. Çünkü cihad sancağı her zaman, kendisinden razı olunan Taifetu'l-Mansura ile beraberdir. İmam Nevevi'nin de söylediği gibi, Taifetu'l-Mansura'nın belirli bir mekânda olması gerekli değildir. Aynı zamanda, farklı mekânlarda olması

mümkündür. Taifetu'l-Mansura hak üzerine galip olarak savaşır. Zaman, savaşan ve cihad sancağını yükselten Taifetu'l-Mansurasız olmayacaktır.

Bu akideye inandığımızda, bununla birlikte evrensel küfür kuvvetlerinin ve onunla birlikte uluslar arası münafıkların, cihad sancağını söndürmede, mücahidlerin önlerini tıkamada ve bu şiarı işlevsiz bırakmada asla başarılı olamayacaklarını kesin olarak bilmeliyiz. Belki bir veya daha fazla mekânlarda onları muhasara altına alabilirler. Lakin bu zaman zarfında cihad sancağını düşürmeleri asla mümkün değildir. Hatta bunun için tüm insanlar ve cinler bir araya gelseler bile. Çünkü cihad sancağı, Allahu teala'nın emri ve izni ile yükseltilmiştir ve indirilmesi mümkün değildir. Allahu teala, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) ümmetinin, Meryem'in oğlu İsa ile birlikte deccalı öldürene dek bu sancağın yükseltileceğine hükmetmiştir.

Bizi harekete geçirecek hakikat ve düşmanlarımıza karşı savaşacağımız itikadımızın bu olması gereklidir. Allah subhanehu ve teala'nın, cihadı kıyamet gününe kadar devam ettireceği vadine kesin olarak inanma akidesi…

Bu gün Müslümanların başına gelen ümitsizlik, Afganistan'da olanlar ve mücahidlerin şehirlerden çekilmeleri asla onların yeislerine ve başarısızlıklarına delalet etmez. Bununla birlikte Müslümanların birçoğu, cihadın kıyamete kadar devam edeceği kanaatindedirler. Yine Müslümanların birçoğunun halleri, onların tüm dünyanın cihad sancağını düşüremeyecekleri kanaatinde olmadıklarını göstermez. Hatta onların birçoğu hak ile batıl arasındaki çatışmayı idrak edemezler. Ve onlar ümmetin tarihini ve peygamberlerin tarihini -özellikle Kuran'dan- okumamışlardır.

Dünya, Allah'ın cihadın devam edeceği vadine savaş açmış durumdadır. Bizler ise Allah'ı tasdik ediyor ve Allah subhanehu ve teala'ya savaş açan dünyanın hezimete uğrayacağına yemin ediyoruz. Yenidünya düzeni, belirli bir slogan üzerinden ilerliyor. Bu, cihadın terör ve her mücahidin terörist olduğudur. Ve teröristleri yakalamak ve terörün önünü kapamak zorunludur. Yani Allah'ın dostlarının tutuklanması ve Allah subhanehu ve teala'nın şeriatının önünün kesilmesi gereklidir.

Bu şekildeki bir savaşın sonucu daha önceden bizim için bellidir. Allahu teala bunu bize kitabında anlatmış ve resulü de sünnetinde beyan etmiştir.

Buhari, imam Ahmed ve diğerlerinin Ebu Hureyre'den rivayetlerinde Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Allahu teala şöyle buyurdu: 'Kim benim bir dostuma düşmanlık ederse, ona savaş ilan ettim." Yani onun helakini ilan ettim. Allahu teala'ya savaş, -Allah'a olan velayetlerinden ve dinlerinden dolayı onları düşmanlar edinmelerinden- Allah'ın dostlarına düşmanlık etmektir. İmam Ahmed'in rivayetinde ise "Kim benim velime eza verirse" geçmektedir. Yani yalnızca eza vermesiyle. Yine Onun rivayetinde "Benimle savaşı helal görmüştür" geçmektedir.

Bazen bu cezalandırma –diğer ümmetlerde olduğu gibi- gözlerin görebileceği açık bir şekilde gerçekleşmeyebilir. Bu ukubet, bazen hızlı bir şekilde gelir bazen de ertelenir. Allah mühlet verir ama ihmal etmez.

Böyle bir savaşın Kuran'daki neticesini ise Allahu teala birçok ayette aktarmıştır. Örneğin Allahu teala'nın şu buyruğunu ele alabiliriz: "**Şüphesiz biz elçilerimize ve iman edenlere, dünya hayatında ve şahidlerin (şahidlik için) duracakları gün elbette yardım edeceğiz.**" [8] Yine müminlerin düşmanlarının hezimetlerini tekit ederken şöyle buyurur: "**Gerçek şu ki, inkâr edenler, (insanları) Allah'ın yolundan engellemek için mallarını harcarlar; bundan böyle de harcayacaklar. Sonra bu, onlara yürek acısı olacaktır, sonra bozguna uğratılacaklardır. İnkâr edenler sonunda cehenneme sürülüp toplanacaklardır.**"[9]

Allahu teala Furkan günü Bedir savaşında olanlardan ibret alınmasına çağırarak şöyle buyuruyor: "**Karşı karşıya gelen iki toplulukta, sizin için andolsun bir ayet (ibret) vardır. Bir topluluk, Allah yolunda çarpışıyordu, diğeri ise kafirdi ki göz görmesiyle karşılarındakini kendilerinin iki katı görüyorlardı. İşte Allah, dilediğini yardımıyla destekler. Şüphesiz bunda, basiret sahipleri için gerçekten bir ibret vardır.**"[10]

Lakin bu akideyi karmaşık hale getiren ve zayıf insanların nefislerinde dolaşan soru, şu ana kadarki savaşlarında niçin Allah'ın İslam emirliğine yardım etmediğidir. Oysaki onlar, şeriatı tatbik edeceklerini ve kitap ve sünnete bağlı kalacaklarını ilan etmişlerdi. Ve bununla tüm dünyaya karşı gelmişler ve hatta hâkimiyetleri altındaki tüm şehirleri terk etme mecburiyetinde kalmışlardır?

Biz deriz ki: Kuşkusuz bunda Allahu teala'nın bir hikmeti vardır:

Bu hikmetlerin birincisini, Allahu teala'nın şu buyruğu açıklamaktadır: "**İşte böyle; eğer Allah dilemiş olsaydı, elbette onlardan intikam alırdı. Ancak (savaş,) sizleri birbirinizle denemesi içindir. Allah yolunda öldürülenlerin ise; kesin olarak (Allah,) amellerini giderip-boşa çıkarmaz.**" [11] Kuşkusuz Allahu teala'nın kendisi kafirlere galip gelebilir, göz açılıp kapanıncaya kadar onları katledip tüm güçlerini yerle bir edebilir. Fakat Allahu teala bu kafirlerin Müslümanlara musallat olmalarına izin vermiştir. Bu, imtihan içindir. Yani kafirleri onlara musallat ederek Müslümanları sınamak ve sadakatlerini ölçmek içindir. Eğer sabredip, dinlerine tutunur, Allahu teala'ya firar ederler ve hallerini ona şikayetlenirlerse, kuşkusuz onların zafere ehil olduklarını gördükten sonra onlara yardım edecektir. Yeryüzünde otorite kurmanın şartlarını yerine getirdikten sonra onlar için razı olduğu dinini onların elleriyle ikame

[8] Ğafir: 51
[9] Enfal: 36
[10] Ali İmran: 13
[11] Muhammed: 4

edecektir. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Allah, içinizden iman edenlere ve salih amellerde bulunanlara va'detmiştir: Hiç şüphesiz onlardan öncekileri nasıl 'güç ve iktidar sahibi' kıldıysa, onları da yeryüzünde 'güç ve iktidar sahibi' kılacak, kendileri için seçip beğendiği dinlerini kendilerine yerleşik kılıp sağlamlaştıracak ve onları korkularından sonra güvenliğe çevirecektir. Onlar, yalnızca bana ibadet ederler ve bana hiç bir şeyi ortak koşmazlar. Kim bundan sonra inkâr ederse, işte onlar fasıktır."**[12]

Başka bir ayetinde ise şöyle buyuruyor: "**Musa kavmine: "Allah'tan yardım dileyin ve sabredin. Gerçek şu ki, arz Allah'ındır; ona kullarından dilediğini mirasçı kılar. En güzel sonuç muttakiler içindir." dedi."** [13] Yine şöyle buyurmaktadır: "**Andolsun, biz Zikir'den sonra Zebur'da da: "Şüphesiz Arz'a salih kullarım varisçi olacaktır" diye yazdık."**[14] Yine şöyle buyurmaktadır: "**Şüphesiz: "Bizim Rabbimiz Allah'tır" deyip sonra dosdoğru bir istikamet tutturanlar (yok mu); onların üzerine melekler iner (ve derler ki:) "Korkmayın ve hüzne kapılmayın, size vadolunan cennetle sevinin."**[15]

Bundan önce müminlerde temkin şartlarının oluşması gereklidir. Allahu teala bizlere bu ayetlerinde bu şartlardan bazılarını zikretmiştir. Bunlardan bazıları; iman ve salih amel, daha önce otorite sağlayan Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) ve sahabelerinin menhecine tabi olmak, sahih olan dine bağlanmak, Allah'a şirk koşmamak, yalnızca Allah'tan yardım dilemek, cihad ve düşmanlarla savaşta sabır, gizli ve açık hallerde Allah'a karşı takva, genel ıslah ve mücahidin tutumunun; Rabbim Allah demesi, bunun gereğince amel etmesi ve dini üzerine istikamet etmesidir.

Kul, bu şartları gerçekleştirmek için çabasını ortaya koyduğunda, Allah'ın onu desteklemesine ve yeryüzün halifesi kılmasına ehil olmuş olacaktır.

Eğer Allahu teala'nın, çatışma sahalarında zaferin gecikmesinin veya Müslümanlara –hissi- yenilginin gelmesinin hikmetlerini inceleyecek olursak özel bir kitap ele almaya ihtiyacımız olacaktır. Ancak inşallah ileride özel bir başlık altında bu konuya da değineceğiz. Burada buna işaretle yetiniyoruz. Çünkü bu mefhumun, -tüm yapısı ve duygularıyla- Afganistan'daki uluslar arası küfür kuvvetleri ile Afgan mücahidleri arasındaki savaş olaylarını takip eden bir müslümanın zihninden kaybolmaması gerekir.

Allah'tan mücahidleri izzetlendirmesini, onları desteklemesini ve onlara otorite vermesini ve kafirlerin güçlerini kırmasını, onları parçalamasını, zelil kılmasını ve Müslümanlara ganimet kılmasını diliyoruz

---

[12] Nur: 55
[13] Araf: 128
[14] Enbiya: 105
[15] Fussilet: 30

İkinci Esas

Cihad Şahıslara Bağlı Değildir

Bu gün müşahede edilen durumda; İslam ümmetinin –diliyle olmasa da- lisanı hali ile cihadı şahıslara bağladığı gözlemlenmektedir. Belki Müslümanların birçoğu sana şöyle diyebilir: 'Din Allah'ın dinidir. Bu dinin hizmetçileri öldüklerinde, Allah bunu dini himaye edecek başka hizmetçiler yaratacaktır.' Fakat bu sözü vakıaya uygulamaya geçirdiğimizde, henüz bu menheci hayatımıza tatbik etmenin adımlarına ulaşamadığımızı göreceğiz.

Bu gün edebiyatları ve hutbeleri açısından ümmetin haline bakan bir kimse görecektir ki; insanlar arasında hafife alınmayacak bir kitle, olayları şahıslara bağlamaktadırlar. Bu, yalnızca cihad alanında böyle değildir. Bilakis davet, ıslah, emri bilmaruf ven-nehyi anilmunker alanlarına da ulaşmıştır.

Bu bölümde bizim değineceğimiz konu, cihadın ne komutanlara nede fertlere bağlı olmadığıdır. İster komutanlar olsun ister mücahidler, cihadın şahıslara bağlanması, Müslümanların yanındaki cihad şiarı akidesinin köklerini sarsacak büyük bir afet olarak kabul edilir. Yine cihadın şahıslara bağlanması, cihadın devam edeceği ve tüm zamanlarda geçerli olacağı kanaatini de zayıflatacaktır. Hatta cihad yolunda yürümek ve kendisini bu büyük şiara adamak isteyenlerin önünde en büyük psikolojik ve menheci engel olacaktır.

Allah subhanehu ve teala, Muhammed'in ashabını (sallallahu aleyhi ve sellem), yalnızca kendisine ve dinine bağlanmaları üzerine yetiştirmiştir. Ve onlara, şahıslara bağlanmanın batıl bir menhec olduğunu, işin o kişiye bağlanmasına neden olacağını ve bazen de o şahsın bitmesiyle o işinde bitmesiyle sonuçlanacağını beyan etmiştir. Allah subhanehu ve teala sahabelerin, onların misli gibi bir şahsa bağlanma hakkında nehyin gelmediği şahıslara bağlanmalarını nehyetmiştir. Asla, bilakis onları, şiarlarını, Allahu teala'nın yarattığı en şerefli mahlûkuna bağlamalarını bile nehyetmiştir ki bu Muhammed b. Abdullah'tır (sallallahu aleyhi ve sellem).

Allahu teala onları Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) şahsına bağlanmaktan nehyetmiştir. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Muhammed, yalnızca bir resuldür. Ondan önce nice resuller gelip-geçmiştir. Şimdi o ölürse ya da öldürülürse, siz topuklarınız üzerinde gerisin geriye mi döneceksiniz? İki topuğu üzerinde gerisin geri dönen kimse, Allah'a kesinlikle zarar veremez. Allah, şükredenleri pek yakında ödüllendirecektir.**"[16] Bu ayet, sahabeleri terbiye etmek ve ibadetleri ifsat eden bozuk menhecden nehyetmek için gelmiştir ki bu ameli şahıslara bağlamaktır.

---

[16] Ali İmran: 144

Maksat, ameli şahıslara bağlamak –yani Allah'la birlikte ortaklar koşmak- değildir. Bu, küçük şirktir veya bazen büyük şirk olur. Fakat bizim amelin şahıslara bağlanmasından maksadımız, bir müslümanın, bir ibadetin –özellikle de cihad ibadetinin– ancak Allahu teala'nın falanca adamı bu iştekilerin başına getirdiği için başarılı olduğunu, ilerlediğini veya bir işi gerçekleştirdiğini düşünmesidir. İşte bu, Allah subhanehu ve teala'nın bu menhecten nehyettiklerine giren en küçük suretidir. Zira Allahu teala, Resulullah'ın ashabını bundan sakındırmıştır.

Müfessirlerin bu ayet hakkındaki sözleri, geçen sözlerimizdeki maksadı daha da açıklamakta ve zorunlu olarak dinin terkine veya din için amelin zayıflamasına neden olacak olan bu menhecin tehlikesini beyan etmektedir.

İbn Kesir (rahimehullah) geçen ayetin tefsirinde şunları söyler:

"Uhud günü, müslümanlardan bir kısmı bozguna uğrayıp bir kısmı da öldürülünce şeytan şöyle seslendi: 'Haberiniz olsun ki Muhammed öldürüldü!' İbn Kamîe de müşriklerin yanına dönüp onlara: 'Muhammed'i öldürdüm' dedi. Halbuki Resulullah'a sadece vurmuş ve mübarek başından yaralamıştı. Bu (haber), insanlardan birçoğunun içine tesir etti ve Resulullah'ın öldürülmüş olduğuna inanarak Allah'ın birçok peygamber hakkında anlattığı üzere onun da öldürülmüş olabileceğini kabullendiler.
Böylece bir durgunluk, zayıflık ve harpten çekilme duygusu ortaya çıktı. Bunun üzerine Allahu teala resulüne : **"Muhammed, sadece bir peygamberdir. Ondan önce de nice peygamber gelip geçmiştir."** buyurur. O size peygamberlikte de, öldürülmesinin mümkün olduğunda da bir örnektir.
İbn Ebu Necîh babasından rivayet ediyor: Muhacirlerden birisi ensârdan kan revân içinde olan birine uğrayıp; ey falan Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürüldüğünü duydun mu? diye sordu. Ansâr'dan olan o kişi; eğer Muhammed öldürüldüyse Hak dini bize tebliğ etti. Dininiz uğruna vuruşun, dedi. Bunun üzerine **"Muhammed, sadece bir peygamberdir..."** ayeti nazil oldu. (Bu hadîsi Beyhakî Delâilü'n-Nübüvve'sinde rivayet eder.)
Sonra Allah Teâlâ kendilerine za'f ve durgunluk gelenleri kınayarak : **"Şimdi o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz? Kim geriye dönerse Allah'a hiç bir zarar vermez. Allah kendisine itâatta kâim olmak, dini yolunda savaşmak, ölü olsun diri olsun Resulüne uymak suretiyle şükredenlerin mükâfatını verecektir.»** buyuruyor. Yani ona itaat edenleri, Onun dini uğruna savaşanları ve ölü ve diri halinde Resulüne tabi olanları…

Sahîh, Müsned, Sünen ve diğer îslâmî kitablarda kesinlik ifâde eden müteaddit tarîklardan rivayet edilen ve bizim, Ebubekir ve Ömer'in müsnedlerinden naklederek zikrettiğimiz hadîse göre, Rasûlullah (sallallahu aleyhi ve sellem) vefat ettiğinde Ebubekir (radiyallahu anh) bu âyet-i kerîme'yi okumuştur.

Buhârî şöyle diyor: Bize Yahya İbn Bükeyr... Âişe'den (radiyallahu anha) rivayet etti ki; o şöyle haber verdi: Ebu Bekr, Sünh denilen yerdeki evinden atla geldi, atından indi ve mescide girdi. Kimseyle konuşmayarak Âişe'nin yanına girdi. Rasulullah'ı (sallallahu aleyhi ve sellem) sıvazladı. Efendimiz'in üzeri Yemen kumaşından bir elbiseyle örtülüydü. Yüzünü açtı, üzerine kapanıp öperek ağladı, sonra şöyle dedi: "Anam, babam sana feda olsun, Allah'a yemin olsun ki, Allah sende iki ölümü cem etmedi. Senin için yazılan ölüme gelince; işte sen o ölümü tattın."

Zührî anlatıyor: Bana Ebu Seleme, îbn Abbâs'tan nakletti ki: "Ömer (radiyallahu anh) insanlarla konuşurken Ebubekir (radiyallahu anh) dışarı çıktı ve: 'Otur ey Ömer', dedi. Ömer (radiyallahu anh) oturmadı. Etrafındakiler de onu bırakarak Ebubekir'e döndüler. Ebubekir Allah'a hamd, Rasûlüne salâtdan sonra: 'Kim Muhammed'e tapıyorsa; bilsin ki Muhammed ölmüştür. Kim Allah'a ibâdet ediyorsa bilsin ki Allah diridir ve asla ölmez. Allah Teâlâ : "**Muhammed sadece bir peygamberdir... Allah şükredenlerin mükâfatını verecektir"** buyuruyor.' dedi. İbn Abbas (radiyallahu anh) der ki: Allah'a yemin ederim ki; Ebubekir okuyuncaya kadar insanlar, Allah'ın böyle bir ayet indirdiğini sanki bilmiyorlardı. Tüm insanlar böylece bu âyeti Ebubekir'den duymuş oldular da, duyan herkes onu okumaya başladı.

Saîd b. el-Müseyyeb Ömer'in (radiyallahu anh) şöyle dediğini haber veriyor: "Ebubekir'in bu ayeti okuduğunu duyunca hayretimden dona kaldım, ayaklarım, vücudumu taşıyamadı da olduğum yere çöküverdim.

Ebu'l-Kâsım Taberânî şöyle diyor: Bize Ali b. Abdülaziz'in... İbn Abbas'dan (radiyallahu anh) naklettiğine göre, Ali (radiyallahu anh), Rasulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) henüz hayatta iken "**Şimdi o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz?...**" ayetini okur ve şöyle derdi: "Allah'a yemin ederim ki; Allah bize hidayet bağışladıktan sonra asla geriye dönmeyeceğiz. Yine eğer o ölür ya da öldürülürse; o ne için savaşmışsa o yolda ölünceye kadar savaşacağız. Vallahi ben onun kardeşi, dostu, amcası oğlu ve vârisiyim. Ona benden daha lâyık kim vardır?

Allah Teâlâ: "**Allah'ın izni olmadıkça hiç bir kimseye ölmek yoktur."** buyuruyor. Herkes ancak Allah'ın kaderi ile ve Allah'ın kendisi için koymuş olduğu süreyi doldurduktan sonra ölür. Bunun içindir ki: "**Bir ömürlünün çok yaşaması ve ömrünün azalması ancak kitaptadır.**". "**O'dur sizi bir çamurdan yaratan. Sonra size bir ecel tayin eden. Bir de O'nun katında belli bir ecel vardır.**" ayetlerinde de geçtiği üzere Allah Teâlâ burada da **"O, va'desiyle yazılmış bir yazıdır.**" buyuruyor. Bu ayette (savaştan) korkanlar cesaretlendirilmekte ve harbe teşvik edilmektedir. Zira gerek atılganlık gerekse savaştan geri durmak ömrü ne kısaltır ne de uzatır. Nitekim İbn Ebu Hatim şöyle diyor: Bize Abbas İbn Yezid... Habîb İbn Suhbân'dan rivayet etti ki, o şöyle nakletmiş: "Müslümanlardan birisi -ki bu Hucr İbn Adiyy'dir- Dicle nehrini kastederek: (Karşımızdaki) şu düşmana ulaşmanıza şu bir damlacık su mu engel oluyor? "**Allah'ın izni olmadıkça hiçbir kimseye ölmek yoktur. O va'desiyle**

yazılmış bir yazıdır.” dedi ve atını Dicle'ye sürdü. O atını sürünce diğerleri de atlarını sürdüler. Düşman onları görünce: Bunlar deli, dediler ve kaçtılar.” İbn Kesir’in sözleri burada son bulur.

Zadu’l-Mesir adlı eserin sahibi bu ayeti tefsir ederken şunları söyler: **“Muhammed ancak bir resuldur…”** İbn Abbas (radiyallahu anh) şöyle der: ‘Uhud günü şeytan bağırarak ‘Muhammed öldürüldü’ diye seslendi. Bunun üzerine bazıları şöyle dediler: ‘Eğer O ölmüşse, kendi ellerimizle onlara teslim oluruz. Zira onlar bizim akrabalarımız ve kardeşlerimizdir. Eğer Muhammed yaşıyorsa bizler yenilmeyiz!’ Ve böylece firar etme ruhsatı buldular. Bunun üzerine bu ayeti kerime nazil oldu. Dahhak şöyle der: ‘Munafıklardan bir grup şöyle dedi: ‘Muhammed öldürüldü. Eski dininize geri dönün.’ Bunun üzerine bu ayet nazil oldu. Katade şöyle der: ‘Bazı insanlar şöyle dediler: ‘Eğer O peygamber olmuş olsaydı öldürülmezdi.”

Fethu’l-Kadir adlı eserin sahibi bu ayeti tefsir ederken şunları söyler: “**Muhammed, sadece bir peygamberdir. Ondan önce de nice peygamber gelip geçmiştir.”** Bu ayetin nüzul sebebi şu şekildedir: Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) Uhud günü yaralanınca şeytan ‘Muhammed öldürüldü’ diye seslendi. Bunun üzerine bazı Müslümanlar ümitsizliğe düştüler. Öyle ki aralarında ‘Muhammed öldürüldü, teslim olun, onlar sizin kardeşlerinizdir’ diyenler bile oldu. Diğer başkaları ise ‘Eğer Resul olmuş olsaydı öldürülmezdi’ dedi. Allahu teala onların bu düşüncelerini reddetti ve onlara, Onun bir resul olduğunu, ondan önce de resuller geçtiğini ve onların geçip gittikleri gibi Onun da geçip gideceğini haber verdi. “**şimdi o ölür veya öldürülürse geriye mi döneceksiniz?”** Yani öldüğünde veya öldürüldüğünde nasıl mürted olup Onu terk edeceksiniz? Oysaki resullerin de ölerek veya öldürülerek gittiklerini ve etbalarının onların dinlerine bağlanmaya devam ettiklerini bilmektesiniz! **“Kim arkasını dönerse”** yani savaştan dönmesiyle veya islamdan irtidat etmesiyle, Allah’a hiçbir şekilde bir zarar veremez, ancak kendi kendisine zarar verir. **“Allah şükredenleri mükafatlandıracaktır.”** Yani sabredip, savaşan ve şehid olanları. Çünkü onlar bununla, Allah’ın onlara verdiği İslam nimetine şükretmişlerdir. Kim Allah’ın emrettiklerine uyarsa, Allah’ın ona vermiş olduğu nimetine şükrünü eda etmiş olur.

El-Ucab fi beyani’l-esbab adlı eserin sahibi şöyle der: “**Muhammed, sadece bir peygamberdir. Ondan önce de nice peygamber gelip geçmiştir.”** Taberi, Said b. Urve ve Rebi b. Enes yoluyla rivayetinde şöyle demiştir: Uhud günü Nebi’yi (sallallahu aleyhi ve sellem) kaybettiklerinde bazı insanlar şöyle dediler: ‘Eğer peygamber olsaydı öldürülmezdi.’ Bazıları da şöyle dediler: ‘Allah size fetih verinceye veya Ona kavuşuncaya kadar peygamberinizin savaştığı şey uğrunda sizde savaşın.’ Bunun üzerine bu ayet nazil oldu. Rebi’in rivayetinde ise şöyle bir ziyade bulunmaktadır: “Muhacirlerden bir adam Ensardan birisinin yanından geçti ve o kana bulanmıştı. Şöyle dedi: Muhammed’in öldüğünü duydun mu?’ bunun üzerine Ensari: ‘Eğer

Muhammed öldürülmüşse, tebliği yapmıştır. Dininiz uğruna savaşın.' Ve bunun üzerine bu ayet nazil oldu.

Esbat'ın Suddi'den rivayetinde ise şöyle geçmektedir: Kıssayı aktardıktan sonra ziyade olarak şunları söyler: "İnsanlar arasında Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) öldüğü yayıldı. Bazıları 'Keşke Abdullah b. Ubey'i elçi olarak edinsek de Ebu Süfyan'dan eman olsa. Ey insanlar, öldürülmeden önce kavminize geri dönün' dediler. Bunun üzerine Enes b. Nadr şöyle dedi: 'Ey kavim! Eğer Muhammed öldürüldüyse muhakkak Muhammed'in rabbi öldürülmemiştir. Dininiz uğruna savaşın." Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) hareket edip bir kayanın yanına vardı ve insanlar etrafında toplanmaya başladılar. Ve 'Muhammed öldürüldü' diyen insanlar hakkında **"Muhammed ancak bir resuldür"** ayeti nazil oldu.

İbn İshak'ın rivayetinde ise Enes b. Nadr silahlarını bırakmış Muhacir ve Ensar'dan bir topluğunun yanına geldi ve 'niçin oturuyorsunuz?' diye sordu. Onlarda 'Resulullah öldürüldü' dediler. Bunun üzerine: 'Ondan sonra yaşayıp da ne yapacaksınız? Onun öldüğü şey uğrunda sizde ölün' dedi ve düşmana yönelip öldürülene kadar savaştı.

Bu ayetin sebebi nüzulü ve tefsiri hakkında tefsir ehlinin sözlerinin nakli çok daha uzundur.

Fakat biz onların geçen sözlerinden şunu özetleyebiliriz: Uhud'da Resulullah ile birlikte olup Onun öldürülme haberini duyanlar iki menhec üzere idiler; zem olunan menhec ashabı ve övülen menhec ashabı.

<u>Zem olunan menhec ashabı</u>; bu kimseler, Allahu teala'nın ayetinde uyardığı ve mezmum olan menheclerinden sakındırdığı kimselerdir. Bu menhec, bir ameli şahıslara bağlamaktır, velev bu şahıs Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) olsa bile. Bu menhecin sahipleri de iki gruptan oluşuyordu. Başlarına gelen musibet sebebiyle ameli bırakan ve kendilerine zafiyetin ve yenilginin isabet ettiği grup. Öyle ki bu kimseler savaştan salim bir şekilde kurtulmayı ve kafirlerden eman almayı bile düşünmüşlerdir. Mezmum olan menhecin sahiplerinden ikinci bir grupta vardır ki bunların dalaletleri daha şiddetli idi. Bu grup, küfür itikadında bulunup bunu açığa vurmuşlardı. Bunlar, 'eğer peygamber olsaydı öldürülmezdi' veya 'öldürülmeden önce eski dininize geri dönün' diyen kimselerdir.

Mezmum olan bu menhecin sahiplerinden olan her iki grubun sözleri, bu gün islama intisap eden birçoklarının sözleri ile aynıdır. Bunlar, gazete, dergi ve televizyon kanallarında öterek 'Eğer Taliban ve onlarla birlikte olan Arapların cihadı hak olmuş olsaydı, yurtlarından çıkarılmazlar ve hezimete uğramazlardı!' derler. Diğer bir grup ise şöyle der: 'Bu çıkmazdan kurtulabilmeleri için Afgan Araplarının ellerini hükümetlerinin eline vermeleri daha hayırlıdır!'

Bu gece, dünkü geceye ne kadar da benzemekte. Bir topluluk, askeri bir yenilgi ile Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) dininin batıllığına delil getirdi ve ölüm haberi gelince resullüğünü inkâr ettiler. Oysaki meydanda Onunla birlikte savaşıyorlardı. Bu gün ise, bu menhec dalalet ashabı tarafından daha da pekiştirilmektedir. Bu kimseler, Taliban ve mücahidlerin menhecinin yanlışlığına askeri yenilgileri ile delil getirdiler. Tarih kendisini tekrarlıyor. Dalalet ehlinin, her şerde kendilerinden önce geçen bir selefleri vardır.

Lakin hidayet ve hak din ehli ikinci menhecin sahipleridir. Metholunan menhec, tefsir ehlinin, savaş esnasında naklettikleridir. Bu kimseler, Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) öldürülme haberini duyduklarında; Enes b. Nadr'ın yaptığı gibi; silahı bırakan muhacir ve Ensar'dan bir grubun yanında geçerken 'Sizi oturtan nedir?' diye sorunca 'Resulullah öldürüldü' demeleri üzerine 'Ondan sonra yaşayıp ta ne yapacaksınız? Onun uğrunda öldüğü şey üzere sizde ölün!' dedikten sonra düşmana yönelip öldürülene kadar savaşan kimselerdir.

Yine bu menheci temsil edenlerden birisi de Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra şunları söyleyen Ebu Bekir Sıddık idi: "Kim Muhammed'e ibadet ediyorsa, bilsin ki Muhammed ölmüştür. Kimde Allah'a ibadet ediyorsa, kuşkusuz Allah diridir ölmez."

Yine bu menhecin temsilcilerinden birisi de Ali b. Ebi Talip'tir. O, **"Muhammed ancak bir resuldür"** ayetini okuduktan sonra şöyle demiştir: "Allah'a yemin olsun ki, Allah'ın bize hidayet etmesinden sonra arkamız üzere dönmeyeceğiz. Allah'a yemin olsun ki, eğer ölür veya öldürülürse, ölene kadar onun yolu üzerine savaşacağım."

Bu, tüm sahabelerin menheci idi. Onlar, Allah'a hakkı ile ibadet edenlerdi. Ve Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) vefatından sonra da yollarına devam ettiler. Ne cihaddan, ne davetten nede ibadetten geri durmadılar. Bilakis Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) onları terbiye ettiği şekil üzerine yürümeye devam ettiler. Başarısız olduklarında Allahu teala'nın şu buyruğunu örnek aldılar: **"Gevşemeyin, üzülmeyin, eğer inanıyorsanız üstün olacak olanlar sizlersiniz."** Yine Allahu teala'nın şu buyruğunu: "**İki misline uğrattığınız bir musibet size isabet edince mi: "Bu nereden" dediniz? De ki: "O, sizin kendinizdendir." Şüphesiz Allah, her şeye güç yetirendir."**[17]

Zafer elde ettiklerinde ise Allahu teala'nın şu buyruğuna tutundular: "**Hatırlayın; hani sizler sayıca azdınız ve yeryüzünde zayıf bırakılmıştınız, insanların sizi kapıp-yakalamasından korkuyordunuz. İşte O, sizi (yerleşik kılıp) barındırdı, sizi yardımıyla destekledi ve size temiz şeylerden rızıklar verdi. Ki şükredesiniz."**[18]

---

[17] Ali İmran: 165
[18] Enfal: 26

Allah'ın bizden razı olacağı menhec işte budur. Ameller, şer'i delillere bağlanmalıdır. Meseleler hakkında hak veya batıl olduğuna karar vermek, çıkan neticelere göre değildir. Bilakis her hangi bir mesele hakkında hüküm vermek, kitap ve sünnetten deliller üzerine bina edilmelidir. Çatışmalar hakkında neticelerine göre hüküm vermek isteyenlerin bu değerlendirmeye göre şöyle demeleri gerekir : (Ki bizler bundan Allah'a sığınırız) "Uhud savaşı batıl bir savaştır! Böyle bir savaşa girişmekle Resulullah hata etmiştir! Çünkü yenilgiye uğramıştır. Yenilgi ise, murcifun ve cahillerin mezhebine göre menhecin batıllığının delilidir.

Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) nubuvvetini inkar eden ve bunun yanında bu dinin sahihliğini reddeden batıl menhec ashabı, dini şahıslara ve cihadı belirli rumuzlara bağlayanlardır. Bu menhecleri onları büyük bir fesada götürmüştür. Öyle ki, neticelerin bozukluğu veya başarısızlığı yüzünden ilkelerini inkâr etmişlerdir. Bir kimse bu menhece ulaştığında zorunlu olarak ya küfre, ya ümitsizliğe yada yeise düşecektir.

Bu, bu günkü birçok sefih kimselerin menhecidir. Bunlar ne Allah'tan nede kullarından hayâ etmezler. Her bir olayda birkaç gün önceki sözlerine ters düşen yeni görüşleri olur. Bir zafer gördüklerinde bunu yüceltir, eklemelerde bulunur ve methiye ve övgüleri tekrarlayıp dururlar. Bir başarısızlık ve Allah'ın kullarına imtihanı ile karşılaştıklarında ise, bunun sapıklık, bidat olduğunu söyleyip tenkit edip sövüp yererler.

Herhalde Allah subhanehu ve teala'nın mücahidleri hezimete uğratmasının en büyük hikmetlerinden birisi; öncelikle onların saflarını tasfiye edip temizlemek sonra kendilerini onlara nispet edenlerden ayırmaktır.

Allahu teala onların bu tarzlarını açığa çıkarmış ve onları çok dakik bir şekilde vasıflamıştır. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Şüphesiz içinizden ağır davrananlar vardır. Şayet, size bir musibet isabet edecek olsa: "Doğrusu Allah, bana nimet verdi, çünkü onlarla birlikte olmadım" der.**"[19] Yine Allahu teala onların iğrenç tutumlarını açıklarken şöyle buyuruyor: "**Onlar sizi gözetleyip-duruyorlar. Size Allah'tan bir fetih (zafer ve ganimet) gelirse: "Sizinle birlikte değil miydik?" derler. Ama kafirlere bir pay düşerse: "Size üstünlük sağlamadık mı, mü'minlerden size (gelecek tehlikeleri) önlemedik mi?" derler. Allah, kıyamet günü aranızda hükmedecektir. Allah, kafirlere mü'minlerin aleyhinde kesinlikle yol vermez.**"[20]

Evet, cihad şiarını ancak ona ehil olanlar yerine getirebilirler. Onlarla zafer ve otorite arasında, develerin boyunlarını kopartacak çöller vardır. Yine bu şiara, bu gün ancak imtihan ve fitnelere kendisini hazırlayanlar yardım edebilirler. Menheci cıvıklık ve istikrarsızlık olanlar ve -cihadı destekliyor mu yoksa ona karşı mı- ne yaptığını

---

[19] Nisa: 72
[20] Nisa: 14"

bilmeyenler ise; Allahu teala'nın bu ayetlerinde onların hilelerini açığa çıkarması onlara yetecektir. Yine Tevbe suresinde onların şeytani hilelerinin çirkinlikleri ortaya çıkarılmış ve batıl menhecleri gözler önüne serilmiştir.

Kuşkusuz cihadı veya çatışmayı şahıslara bağlamak, kaçınılmaz bir hezimetle sonuçlanacaktır. Eğer bu sahadaki hissi yenilgi olmazsa manevi bir yenilgi olacaktır. Ve bu netice, Müslümanların ancak onun sebebiyle zafer elde ettiklerini düşündükleri komutanlarını yitirdikleri anlarda cihadın durması ile kendisini gösterecektir. Bu nedenle insanların, şahıslara veya komutanlara bağlanmaları hatadır. Cihad şiarının belirli rumuzlara bağlı kalmasından kurtarılması gerekir.

Evet, mücahidleri tutabilmeleri ve planlar kurup işleri düzenlemeleri için komutanlara ihtiyacımız vardır. Lakin bu komutanların yitirilmesi, Müslümanlar ile cihad şiarı arasındaki bağların kopması anlamına gelmemelidir. Cihad sahaları böyle komutanlar çıkarmışsa, ileride de çıkarmaya devam edecektir. Nebi'den (sallallahu aleyhi ve sellem) sonraki tüm asırlarda bu dini savunacak aslanların çıktığına tarih şahitlik etmektedir. Öyle ki, onları duyanlar, ümmette onların emsalleri geçmediğini zannederler. Müslümanların kadınları, Ömer, Ali, Halid, Miktad, İkrime, Selahaddin ve Kutz gibilerini doğurmaktan aciz kalmamışlardır. Bu ümmet yağmur gibidir, hayrının başında mı sonunda mı olduğu bilinmez.

Cihadı belirli rumuzlara bağlamama üzerine yetişen Müslümanların komutanlarının öldürülmesi, onların ilkelerinde ve yollarında daha fazla ısrarlarını artıracaktır. Çünkü onlar cihadın rabbine ibadet etmektedirler, cihadın komutanlarına değil. Savaş topraklarında komutanlar bulunmaktadır ve savaştaki herhangi bir asker gibi onlarda ölüm ile karşı karşıyadırlar. Hatta komutanlar şehadeti ararlar ve hurilerle birlikte olacakları ve âlemlerin rabbini görmekle şereflenecekleri günü beklerler. Onların hepside o gün için hırslıdırlar, onun için çabalar ve onu temenni ederler.

Komutanların temenni ettikleri şey gerçekleşse; örneğin Molla Ömer, şeyh Usame, komutan Şamil Basayev, komutan Hattab veya meydanlardaki diğer cihad komutanları -Allah onların hepsini korusun- öldürülseler; kuşkusuz onların temenni ettikleri ve Allah'a onun için dua ettikleri şeyin gerçekleşmesi, onların şahısları için ancak bir zafer olarak sayılır. Cihada gelince, cihad zayi olmayacaktır. Bu, Allah'ın kıyamete dek devam edeceğine kefil olduğu bir şiardır. Allah, zaferin şartlarını gerçekleştirdiklerinde kullarına vaatte bulunmuştur. İster bu liderler bulunsunlar isterse Allahu teala'nın yolunda öldürülsünler. Bu durumda cihadı şahıslara bağlamamamız ve savaşı rumuzlarla sınırlandırmamamız zorunlu olacaktır.

Şeyh Süleyman Ebu Ğays'ın birkaç gün önce söylemiş olduğu şu sözlerde olduğu gibi: "Usame öldürüldüğünde, Ondan sonra bin Usame sancağı yükleneceklerdir."

Bizzat şeyh Usame'nin kendisi görüntülü görüşmelerinden birisinde, 'öldürüldüğünde El-Kaide'nin veya Afgan Araplarının dağılacağı' sorusu sorulduğunda şöyle demiştir: "Öldürülmemi Allahu teala yolunda şehadet olarak sayarım. Bu, benim temenni ettiğim ve Allah'tan beni bununla rızıklandırmasını istediğim şeydir. Usame, ancak bu ümmetin çocuklarından bir ferttir. Ümmet arasında bu din uğruna canlarını ve sahip oldukları her şeylerini feda etmeye hazır birçok erkekler bulunmaktadır. Usame bir fert değildir. Bilakis O yalnızca ümmetin evlatlarının iman etmiş oldukları menheci temsil etmektedir."

Son olarak…

Bizler tüm İslam evlatlarını, cihadı belirli rumuzlara bağlamaktan veya savaşı şahıslara bağlamaktan sakındırıyoruz. Bu, batıl bir menhec ve hem dini hem de dünyayı ifsat edecek büyük bir şerdir. Cihad, Allah'ın şiarlarından birisidir. Ve bizim sabitlerimizden birisi de onun kıyamet gününe kadar devam edeceğidir.

Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) öldü ve cihad hakkında sahabelerin menhecleri değişmediği gibi fetihleri daha da arttı. Ebu Bekir (radiyallahu anh) öldü ve İslam devleti genişlemeye devam etti ve cihad şiarı bundan etkilenmedi. Ömer (radiyallahu anh) öldürüldü ve Müslümanlar yeryüzünde daha da yayılmaya başladılar. Ve nesilden nesle Müslümanların durumu böyle olmuştur.

Yine bizim sabitlerimizden birisi de; cihadın ne şahısların nede komutanların yitirilmesiyle değişmeyecek ve sarsılmayacak büyük bir şiar olduğudur.

Allahu teala'dan bizleri dosdoğru yola iletmesini, ümmetin şerefini yüceltmesini ve diğer tüm küfür ümmetlerine karşı aziz kılmasını diliyoruz. O, bunun yetkilisi ve buna gücü yetendir.

Üçüncü Esas

Cihad Bir Yere Bağlı Değildir

Cihad şiarının her zaman için uygun olduğunu ve Allah'ın, Nebi'si Muhammed'e (sallallahu aleyhi ve sellem) cihadı meşru kılmasından kıyamete kadarki tüm zamanlarda, Allah yolunda çekilmiş cihad sancaklarının olduğu, hiçbir zaman diliminin de bundan eksik olmayacağı ile ilgili geçen iki bölümde bazı delilleri aktardıktan sonra bu bölümde cihadın -sebepler oluşup maniler de ortadan kalktıktan sonra- bir yere mahsus olmadığını ispat eden delilleri sunmamız uygun olacaktır.

Hatalı olan düşüncelerden ve bu şiarın tahrif olunmasına sebep olan nedenlerden birisi de, cihad ibadetinin belirli bir bölgeye bağlanmasıdır. Bu bölge yitirildiğinde veya harap olduğunda, kuşkusuz bu anlayışın zorunlu neticesi, bu ibadetin ilga edilmesine, bundan geri durulmasına yada henüz zamanı olmadığı iddiaları olacaktır.

Cihad ibadetine başlamadan önce, bu şiarı yerine getirebilmemiz için büyük bir anlayışın oturması gerekir. Bu, cihadın evrensel olduğu, hudutlarla ve engellerle sınırlanamayacağıdır. Ve bir Müslüman, eğer Allahu teala'nın dinini tebliğde ve insanların rablerine kul olmalarını istemede ısrarlı ise bu ibadete ihtiyaç duyacaktır.

Tıpkı sahabelerin yeryüzünün doğusunu ve batısını dolaşırlarken yaptıkları gibi. Rüstem, Rib'i b. Amir'e 'Sizleri buralara getiren nedir?' diye sorduğunda şöyle demiştir: "Allah bizleri, dileyenleri kullara ibadetten Allah'a ibadete, dünyanın darlığından genişliğine, dinlerin zulmünden islamın adaletine çıkarmak için göndermiştir. Bizleri, dini ile insanları ona davet edelim diye göndermiştir. Bunu kabul edenden bizde kabul ederiz, onu ve topraklarını bırakırız. Bunu kabul etmeyenlerle ise, Allah'ın vadine ulaşana kadar savaşırız!" Rüstem: "Allah'ın vaadi nedir?" diye sorunca şöyle cevap vermiştir: "Bunu kabul etmeyenlerle savaşta ölenlere cennet, kalanlara ise zafer!"

Sahabeler yeryüzünü fethetmek için kılıç ve Kuran'la geldiler. Müslüman, Muhammedi risaleti taşımaya devam ettiği gibi, cihadın her zaman ve her mekan için elverişli olduğu mefhumunu da taşımalıdır.

Cihad her mekân için elverişlidir sözümüzün anlamı, müslümanın tek derdinin yeryüzünün her yerinde savaş kıvılcımları tutuşturması olması gerektiği değildir… Asla, lakin cihad, şartlarının oluştuğu ve engellerinin kalktığı her mekân için uygundur. Bu şartların ve manilerinde şer'i kuralları vardır. Bunun detaylarına girmek ise bizi konumuzun dışına sürükleyecektir. Bunu ileride özel bir konuda işleyebileceğimizi umarız.

Sözün özü, cihadın kıyamete kadar devam edeceği ve her zamanda var olacağı -ki bu birinci bölümün konusudur- bu kanaat bizleri zorunlu olarak cihadın bu gün yeryüzünün bir yerinde veya birden fazla yerlerinde var olduğunun kesin olduğu neticesine götürecektir. Bunun anlamı, cihadın bir yere bağlı olmadığı bilakis bazı şartlara bağlı olduğudur. İster bu şartlar meşru olunmasının sebepleri olsun, isterse de bu eylemin temelleri olsun fark yoktur. Yine bu, manilere bağlıdır. Bu şartlar gerçekleştiğinde ve manilerde ortadan kalktığında, kuşkusuz cihad, bir veya birden fazla olumlu neticelerle sonuçlanacaktır. Cihadın meşru oluşunun ve temellerinin oluştuğu bir yer ise her zaman var olacaktır.

Cihad şiarını uygulamak için bu anlayıştan yola çıkarak şunu belirtebiliriz ki; kul bu ibadeti tatbik etmede özgürdür ve belirli bir yer ile sınırlı değildir. Cihad belirli bir beldeye bağlanamaz, bilakis cihad şartlarına ve manilerine bağlıdır. Ne zaman şartlar oluşur ve maniler kalkarsa, mekân bu şiarı uygulamak için uygun olacaktır.

Siyeri gözden geçirdiğimizde açığa çıkmaktadır ki; Müslümanlar, islamın başlarında beldelerini, topraklarını ve mallarını kaybetmişlerdir. Fakat onlar islamın illaki de bu mukaddes yerden (Mekke'den) yayılması gerektiğine inanmadılar. Oysaki burada o temeller bulunmaktaydı. Şöyle ki; o dönemler Arapların kıblesiydi ve bu beldenin bir ağırlığı vardı. Bu belde, bildikleri ve halkını tanıdıkları bir yerdi. Fakat Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), Allahu teala tarafından bir emirle, başka bir yerden hareket etmiş ve islamı yaymak için bu beldeden çıkmıştır. Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem), bir muhacir olduğunu düşünüyordu. Bazen Yemame'ye veya Hecer'e gitmeyi düşünüyordu. Davetini oradan başlatmak için kendisini Taiflilere arz etmişti. Ve Allahu teala Ona Taybe'ye (Medine'ye) hicret etmesini vahyetti ve oraya hicret etti. Hareketinin, cihadının ve kalıcılığının temellerini orada hazırladı. Adeta doğmuş olduğu belde gibi hicret ettiği yurt için çalışmaya başladı. İslam, ne Allah'a nede Nebisine (sallallahu aleyhi ve sellem) en sevimli olmayan bir yurttan yayılmaya başladı.

Kurtubi (rahimehullah), tefsirinde İbn Abbas'tan (radiyallahu anh) rivayetinde Nebi'nin Mekke'den çıkış hadisesinde şöyle demiştir: "Nebi Mekke'den mağaraya geçince Mekke'ye yönelerek şöyle dedi: "Sen beldeler arasında Allah'a en sevimli olanısın. Ve sen bana beldelerin en sevimlisisin. Eğer müşrikler beni çıkarmasalardı bende senden çıkmazdım." Bunun üzerine şu ayet nazil olmuştur: "**Seni sürüp-çıkaran memleketinden kuvvet bakımından daha üstün nice memleketler vardı**"[21] bunu Sa'lebi'de zikretmiştir. Sahih bir hadistir.

Yine Tirmizi, Hâkim, İbn Hibban ve diğerlerin rivayetinde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) Mekke hakkında şöyle buyurmuştur: "Sen bana beldelerin en hoşu ve en güzelisin. Eğer kavmim beni senden çıkarmasalardı senden başkasında yaşamazdım." Başka bir rivayette ise: "Allah'a yemin olsun ki, senin, Allah'ın en hayırlı ve Allah'a en

[21] Muhammed: 17

sevimli gelen yer olduğunu biliyorum. Eğer senin halkın beni senden çıkarmasalardı çıkmazdım.”

Bu şekilde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) kendisini bir yere bağlamamıştır. Bilakis yapılarını kuracağı uygun yerleri hazırlamaya çabalamıştır. Ne davette, ne cihadda nede dinin diğer şiarlarında Nebi’nin âdeti bir yere bağlanmak değildi.

Nebi’den (sallallahu aleyhi ve sellem) sonra sancağı ashabı yüklenmiştir ve onlarda efendilerinin yaptıklarının aynısını yapmışlardır. Enine boyuna yeryüzünü geçmişlerdir. Onların Medine’yi terk etmelerinin sebebi, Mekke’de olduğu gibi dinleri uğruna firar değildi. Bilakis onlar, Mekke’den sonra en mukaddes olan yerden, yeryüzünün doğusunda ve batısında dini yaymak ve cihad şiarını ikame etmek için ayrılmışlardır.

İmam Malik’in (rahimehullah) Muvatta’sındaki rivayeti de bunu açıklamaktadır: “Ebu Derda (radiyallahu anh), Selman el-Farisi’ye (radiyallahu anh) bir mektup yazmış ve şöyle demiştir: “Mukaddes topraklara gel…” bunun üzerine Selman’da ona şunu yazmıştır: “Yer, kimseyi mukaddes kılmaz. İnsanı mukaddes kılan amelidir.”

Cihadı Mekke’ye veya Medine’ye bağlamadılar. Yine onu Beytu’l-Makdis’e de bağlamadılar. Bilakis onlar bu şiarı, sebeplerinin oluştuğu her mekânda Allah’a ibadet ettikleri bir ibadet olarak algılamışlardır.

Eğer Müslümanlar cihadı bir yere bağlasalardı bu şiar yok olup giderdi. Çünkü Müslümanlar eski ve muasır tarihlerinde birçok yere olan hâkimiyetlerini kaybetmişlerdir.

Cihad kavramını Beytu’l-Makdis’e bağlamak, Müslümanlar onu özgürleştirmekten aciz kaldıklarında cihad şiarının yok olması ile sonuçlanacaktır. Her halükarda cihadın tek zemini yok olacak ve dolayısıyla cihad yok olacaktır.

Bu, çok açık bir şekilde ‘Bizim Yahudilerle savaşımız toprak savaşıdır’ diyenlerin dalalette olduğunun delilidir. Bunu söyleyen yalan söylemiştir. Bilakis bizim Yahudilerle olan savaşımız akide savaşıdır. Eğer Müslümanlar, tüm İslam beldelerini onların ellerinden kurtarsalar, yine aynı şekilde -Nebi’nin ve Ondan sonra gelen ashabının yaptıkları gibi- onların kendi topraklarında peşlerine düşmeleri ve kendi yurtlarında da onlarla savaşmaları vaciptir.

Cihadın bir yere bağlanması düşüncesi batıl bir düşüncedir ve bu yer olmadığında bu şiarın atıl kalması ile sonuçlanacaktır. Bu ise diğer şiarların ilga olmasına neden olacaktır.

Özellikle anlaşılması gereken noktalardan birisi̇de, hiçbir zamanın cihad sancağından hali olmamasıdır. Kim cihadı bir yere bağlarsa ‘bu yer olmadığında cihad da olmayacaktır’ demesi kaçınılmaz olacaktır.

Dördüncü Esas

Cihad Belirli Bir Savaşa Bağlı Değildir

Birçok insanın cihad ile ilgili akidesindeki bozukluklardan birisi de cihad şiarını belirli bir savaşa bağlamalarıdır. Eğer bu savaşta zafer elde edersek, bu, bu ilkelerin ve temellerin doğruluğuna delalet eder. Eğer mağlup olursak bu, bu ilkelerin ve temellerin batıllığına delalet eder. Bu itikat, hem şer'an hem de aklen batıldır. Ve bu, yenilgi ruhundan, imanın noksanlığından ve sabrın ve sabırda yarışmanın azlığından kaynaklanır.

Aklen batıl oluşuna gelince; mantıki ve akli olarak ilke ile netice arasında bir bağlantı yoktur. Neticelerin başarısız oluşu asla temellerin batıl veya hatalı oluşuna delalet etmez.

Şer'an batıl oluşuna gelince; Sahihayn'de geldiği üzere Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Bana ümmetler arz olundu. Bir (veya iki) peygamber geçiyordu ve yanlarında bir grup vardı. Bazı peygamberlerin yanında ise hiç kimse yoktu." Beraberinde hiç kimsenin bulunmadığı halde gelen peygamberler, davetlerinin hiçbir neticesi olmadan gelmemiştir. Onlarla birlikte hiçbir müslümanın olmaması, davetlerinin batıllığına veya gönderildikleri zaman ve mekânın hatalı oluşuna delalet etmez. Allah bundan münezzehtir. Böyle bir şeye ancak bir zındık itikat edebilir.

Tarihte başarısızlıkla sonuçlanan öyle savaşlar olmuştur ki, Müslüman bir kişi bundan sonra islamın bir daha doğrulamayacağını tasavvur eder hale gelmiştir.

Bu savaşların en şiddetlilerinden birisi, islamın ve Müslümanların hezimete uğradıkları h. 656 senesinin başlarındaki Tatar savaşlarıdır. Irak ve Şam beldelerine saldırdıklarında, Irak'ta kırk gün içinde bir milyondan fazla kişi katletmişlerdir. Yani günlük ortalama 25 bin kişi. Fesatları daha da arttı ve İslam beldelerine saldırdılar ve Müslümanlara karşı girdikleri tüm savaşlarda galip oldular. Allahu teala'nın Müslümanları ayıklamasından ve ona yakarmalarından sonra tatarlar Müslümanlarla Aynu Calut savaşında karşı karşıya geldiler ve çok kötü bir hezimete uğradılar. Oysaki daha önceki savaşlarda galip gelmişlerdi ve ayrıca eski durumlarından çok daha kuvvetli ve Müslümanlarda tatarların Bağdat'a girmelerinden önceki hallerinden çok daha zayıftılar.

Hicri üçüncü asrın başlarında Karamitilerin Irak ve Hicaz beldelerine saldırmalarındaki durumda aynı olmuştur.

Bundan önce Uhud'da durum aynı olmuştur. Müslümanlar Uhud'da kafirler karşısında yenilgiye uğramışlardı. Daha sonra ondan sonra gelen Ahzab savaşında başlarına büyük sıkıntılar, zorluklar ve sarsılmalar gelmişti. Ancak onlar bir süre sonra

Ahzab savaşından sonraki savaşlarında galip olmaya başlamışlardır. Bunların en büyüğü ise Mekke'nin fethidir.

Cihad şiarını bir savaşa bağlamak, psikolojik yenilginin en büyük etkenlerinden ve bu gün Müslümanların zafiyetinin en büyük nedenlerindendir. Çünkü bizler ne geçmişte nede hâlihazırda düşmanlarımıza karşı ne sayımızla nede hazırlığımızla savaşmadık. Savaşlarımızda maddi kıstaslara dayanmamız asla mümkün değildir. Hazırlıkta gücümüzü ortaya koyduğumuz zaman, -başarısızlıkla sonuçlansa bile- zimmet beri olmuştur.

İslamın şanının yücelmesini belirli bir savaşa veya bir harbe bağlamak, çalışmaların boşa çıkmasına ve bu yenilgi nedeniyle cihadın terk olunmasına sebep olabilir. Bilmeliyiz ki bizler sayı ile ve hazırlıkla savaşmıyoruz. Belki bir savaşta sayıca düşmanlarımızdan daha fazla ve konum itibarı ile daha üstün olabiliriz. Ancak imani zafer şartları tamamlamadığımızdan, safları temizlemek ve süzmek için Allahu teala bizleri sınayabilir. Herhangi bir savaşta maddi kıstasları ölçü alır ve umudumuzu bunlara bağlarsak, bu durumda gelecek olan yenilgi psikolojileri yıpratacak, azimleri kıracak ve cihadı atıl bırakacaktır. Lakin doğru olan -ister yenilenim ister galip gelelim- cihadın farz olan bir ibadet olduğundan dolayı cihad etmemizdir.

Bu bölümün sonunda önemli bir noktaya işaret etmem gerekecektir. Bu, geçen sözlerimden, Afganistan'daki İslam-küfür savaşının önemini hafife aldığımın anlaşılmasından korkmamdır. Asla, Afganistan savaşının sonrası vardır. Eğer zafer elde edersek, Müslümanların boyunları Amerika ve batıya kölelikten kurtulacaktır. Eğer Allah yenilgiyi takdir ederse, yeryüzünün tüm mekânlarındaki samimi Müslümanların en büyük temennisi, -Amerika'nın İslam beldelerine yapacağı azgınlık karşısında Müslümanları bekleyen durumlardan ötürü- bundan önce ölmek ve unutulup gitmek olacaktır.

Bu nedenle Afganistan'da küfürle olan savaşımız, çok önemli ve belirleyici bir savaştır. Buna binaen Allahu teala'nın izni ile zafer elde edebilmemiz için tüm vesile ve imkânlarla ağırlığımızı koymamız üzerimize bir vaciptir.

Bu sözlerle, cihadın veya zaferin bir savaşa bağlanmaması gerektiği arasında bir gereklilik yoktur. Çünkü bu düşünce ile ona girenin yenilgisinin anlamı, cihad şiarının silinmesi veya zayıflaması olacaktır. Bu şuurun söz, fiil veya içinde gizleme şeklinde tezahür etmesi arasında hiçbir fark yoktur.

Allah hak olanı söyler ve doğru yola iletecek olan O'dur.

Beşinci Esas

Zafer Yalnızca Askeri Galibiyetle Değildir

Müslümanlardan birçoğu, cihad farizasını yerine getirenlerin mutlaka hissi olarak meydan galibiyetini elde etmesi gerektiğini ve Allahu teala'nın cihadı meşru kılıp onun için yalnızca hissi zaferi vereceğini zannederler. Çünkü birçoklarına göre zafer kavramı askeri galibiyet ve meydan zaferi ile sınırlıdır.

Allah subhanehu ve teala bizlere bu şiarı meşru kılmıştır ve onun korkularını tadanlara galibiyeti garanti etmemiştir. Bilakis bazı zamanlar Müslümanların askeri yenilgilerinden bahsetmiştir. "**Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzeri bir yara değmiştir. İşte o günleri biz insanlar arasında devrettirip dururuz."**[22] Bu ayet, bu kuralın geçerli olduğunu tekit için nazil olmuştur. Bu kevni kuralın pekiştirilmesiyle ilgini inen bu ayet, Uhud ehline ilişen askeri hezimetten sonradır.

Eğer insanların idrakleri genişler ve zaferin ne anlama geldiğini anlarlarsa, islamın zirvesi olan bir ameli işleyenin asla zarar etmeyeceğini kesin olarak bilirler. Bilakis bu kimse -esir olsa veya öldürülse de- her halükarda galiptir. Eğer zafer kavramının hakkını ve hakiki kadrini verecek olsak –ki bu kitap ve sünnetin delillerini düşünme neticesinde olacaktır- tüm İslam ümmetinin cihad ile zarar etmelerinin mümkün olmayacağını görürüz. Bilakis cihad her hali ile kardır. Her ne kadar bazen meydanda bunun aksi gözükse bile.

Zaferin anlamları:

Kelimelerin yeterli olamayacağını bilmekle birlikte kitap ve sünnette gelen zaferin bazı anlamları üzerinde durabiliriz. Aslında bu özel bir çalışmada uzun açıklamalara ihtiyaç duyar. Lakin hepsine ulaşılamayanın hepsi terk edilmez

Zaferin anlamlarından birincisi:

Kuşkusuz zaferin en büyük türlerinden birisi ki bu –ister fert bazında ister ümmet bazında olsun- bu her mücahid için gerçekleşir. Mücahid cihada çıktığında, kendi nefsine, şeytanına -Allahu teala'nın ayetinde zikrettiği- sevilen sekiz şeye ve onlardan kaynaklanan diğer nefse hoş gelen şeylere karşı zafer elde etmiştir.

Dünyanın bu cezp edici şeyleri karşısında Müslümanların birçoğu başarısız olmuştur. Hatta ümmetin tümü bunlara karşı zafer elde etmede başarısız olmuştur. Allahu teala bunları şu buyruğunda zikretmiştir: "**De ki: "Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kâr getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resulü'nden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık**

---

[22] Ali-İmran: 140

Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedurun. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez."[23] Kul sevilen bu sekiz şeyi terk edip cihada çıktığında, nefsine ve şehvetine karşı ağırlaştırıcı bu cazibeler karşısında zafer elde etmiştir.

Bu zaferle birlikte başka bir zafer daha elde etmiştir ki bu birincisinden daha büyüktür. Bu, fısk ehlinden olmadığını ve ayetin sonunda zikredilen Allah'ın tehdidi ve korkutması ile muhatap olmadığının sabit oluşudur.

Tüm bu zaferler, ameli olarak Allah'ı, resulünü ve Onun yolunda cihadı sevdiğini ispat etmesiyle gerçekleşmiştir. Bu, ne kadar da büyük bir zaferdir!

Zaferin anlamlarından ikincisi:

Kul cihada çıktığında başka bir zafer daha elde eder. Lakin bu seferki zaferi, onu gözetleyen ve her türlü yollarla onu cihaddan engellemeye çalışan şeytanına karşıdır.

Sahih Buhari'de Ebu Hureyre'den (radiyallahu anh) geldiği üzere Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Şeytan Âdemoğlunun iman yoluna oturur ve ona şöyle der: 'İman edip dinini ve babalarının dinini terk mi edeceksin?' Ona muhalefet eder ve iman eder. Sonra onun hicret yoluna oturur ve şöyle der: 'Hicret edip malını ve aileni terk mi edeceksin?' ona muhalefet eder ve hicret eder. Sonra onun cihad yoluna oturur ve şöyle der: 'Cihad mı edeceksin, öldürülecek, eşinle evlenilecek ve malın paylaştırılacak?' ona muhalefet eder, cihad eder ve öldürülür. Böyle bir kimseyi, cennete sokmak Allah üzerine bir haktır."

Cihad şeytana karşı bir zafer gerçekleştirir ve bununla birlikte kul Rahman'nın cennetine nail olur.

Zaferin anlamlarından üçüncüsü:

Mücahid cihada çıktığında bir zafer gerçekleştirmiştir. Çünkü o Allahu teala'nın şu buyruğunun ehlinden olmuştur: **"Bizim uğrumuzda cihad edenlere, şüphesiz yollarımızı gösteririz"**[24]

Şeytana karşı elde edilecek en büyük zafer hidayettir. Allah subhanehu ve teala tarafından en büyük ihsan ise, muvaffakiyet vermesidir. Kim cihad ederse, hidayetle zafer elde etmiş ve Allah tarafından özel bir destek olunan Muhsinlerden olmuş olur. Bu destek; yardım, başarı, hidayet ve ıslahtır. Eğer ümmetin tümü cihad edip gerçekten cihada iştirak edecek olsalardı, hidayet olunmuş ve özel bir şekilde destek olunan bir ümmet olurdu. Tıpkı sahabe ve tabiin döneminde muvaffak, galip ve yardım olunan bir ümmet olduğu gibi.

---

[23] Tevbe: 24
[24] Ankebut: 69

Zaferin anlamlarından dördüncüsü:

Kul cihada çıkmakla, kendi soyundan ve kendi dilini konuşup onu cihaddan ağırlaştıranlara karşı bir zafer elde etmiştir. Hatta onlardan bazıları ümmeti cihaddan soğutmak için bazı nasları bile kullanmaya çalışırlar.

Allahu teala şu buyruğu ile onların rezilliklerini ortaya çıkarmıştır: "**Sizinle birlikte çıksalardı, size 'kötülük ve zarardan' başka bir şey ilave etmez ve aranıza mutlaka fitne sokmak üzere içinizde çaba yürütürlerdi. İçinizde onlara 'haber taşıyanlar' vardır. Allah, zulmedenleri bilir.**"[25] Allahu teala bu ayeti ile aralarında cihaddan soğutanlara kulak veren Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) ashabına hitap ediyor. Bu, onların imanın zayıflığından dolayı değildir. Bilakis cihaddan soğutanların kavimleri arasında itibarlı kişiler olmaları, ağırlaştıranların fitnelerinin büyük olması, hakkı batıla karıştırmaları ve şüpheleri çok maharetli getirebilmeleridir. İman ehlinin onların sözlerine kanabileceklerinden dolayı Allahu teala peygamberlerden sonra insanların en hayırlılarını bundan sakındırmıştır.

Cihaddan soğutanlardan bazıları da, Allahu teala'nın şu buyruğu ile rezilliklerini ortaya çıkardığıdır: "**Allah'ın elçisine muhalif olarak (savaştan) geri kalanlar oturup-kalmalarına sevindiler ve Allah yolunda mallarıyla ve canlarıyla cihad etmeyi çirkin görerek: "Bu sıcakta (savaşa) çıkmayın" dediler. De ki: "Cehennem ateşinin sıcaklığı daha şiddetlidir." Bir kavrayıp-anlasalardı.**"[26] Cihaddan ağırlaştıranlar, binekli ve yaya olarak ve ellerindeki tüm imkânlarıyla, kulu cihaddan men etmek ve ayrıca ümmeti izzet yoluna gitmesinden engellemek için çabalarlar.

Mücahid cihada çıktığında geride kalan cihaddan soğutuculara karşı zafer elde etmiştir. Nefsine, şehvetine, dünyasına karşı zafer elde ettikten sonra şeytanına karşı da zafer elde etmiştir. Ve yine kendi dilini konuşan, cihaddan soğutan soydaşlarına karşı da zafer elde etmiştir.

Zaferin anlamlarından beşincisi:

Kuşkusuz -başına gelen zorluk, sıkıntı ve ağırlaştırmalara rağmen- mücahidin cihad yolundaki ve bu şiarın ilkeleri üzerindeki sebatı, bu bile yalnız başına bir zafer sayılır. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Allah, iman edenlere dünya hayatında da ahirette de sağlam söz üzere sebat verir. Zalimleri de şaşırtıp-saptırır; Allah dilediğini yapar.**"[27]

Cihad yolunda sebat edip bu şiarı eda etmede istikrarlı davranan, bu ayetin ashabından olmuştur. Bu, onun için bir zafer sayılmaz mı? Allah'a yemin olsun ki evet.

---

[25] Tevbe: 47
[26] Tevbe: 81
[27] İbrahim: 27

Cihad edip meydanlarda zafer elde eden fakat ilkeleri hezimete uğrayan, kanaatleri değişen ve cihad yolunda olanlardan ötürü şehvetine ve dünyasına hizmet eden nicelerini gördük. Bunun karşısında başkalarının başına gelen zorluk ve sıkıntı başlarına gelmediği halde cihad etmekte sebat eden nicelerini de gördük. Onlar meydanda yenilgiye uğramadılar. Lakin dünya onların ilkelerini ve kanaatlerini yenilgiye uğrattı. Bozuk akımlar onları kendi taraflarına çekti de onlara hizmet eder hale geldiler. Cihaddan soğutmaya ve kanaatlerinin yenilgisi için binlerce bahaneler getirmeye başladılar. Bu yenilgi değil midir? Buna karşılık ilkeler üzerinde sebat etmek hakiki bir zafer değil midir?

Zaferin anlamlarından altıncısı:

Kul cihada çıkmakla başka bir zafer daha elde eder. Bu, canını, vaktini ve malını, ilkeleri uğruna ve itikadını ve dinini desteklemek için ortaya koymasıyladır. Kuşkusuz -ister galibiyet onun ister düşmanlarının olsun- bu din için fedailik başlı başına bir zaferdir. Yine ilkeleri ile yücelmesi, onların uğruna savaşması ve canını bunların uğruna ucuz bir şekilde vermesi –meydanda yenilgiye uğrasa da- gerçek bir yüceliktir.

Allahu teala, Uhud'da yenilgiye uğradıklarında resulüne ve ashabına şöyle demiştir: "Gevşemeyin, üzülmeyin üstün olanlar sizlersiniz." Yetmiş kişi öldürüldü ve onlara müsle yapıldı, Resulullah sallallahu aleyhi ve sellem) yaralandı ve diğerleri kaçtılar. Ve sonra Allah onları bağışladı. Ancak bu hakikatten hiçbir şey değiştirmez, bilakis tüm bunlara rağmen onlar üstündüler.

Mücahidin üstünlüğü, çatışma sahasına girmesi ve islamın savaşına katılması ile gerçekleşmiştir. Onun üstünlüğü budur ve bu üstünlüğü ile düşmanlarına karşı zafer elde etmiştir. Terk edilmiş, çok az bir silaha sahip, fakir ve sayıca az olan ve yanlarında inançlarından başka bir şeyleri olmayanlar savaşabiliryorsa, ümmet –sayı ve hazırlık bakımından daha az olan ümmet- düşmanlarına karşı ne uğruna savaşacaktır? Yalnızca maddi kıstaslara göre değerlendirildiğinde yenileceği kesin gibi gözüken ümmet, düşmanlarına karşı ne uğruna savaşacaktır? Ümmetin, düşmanlarına oranla maddi bir güce sahip olmaması ve gücü nispetince hazırlık yapmasından sonra onlarla yüzleşmesi; yalnızca çatışmaya başlaması ile muzaffer bir ümmet olmuş olmaz mı? Kuşkusuz en modern silah ve teçhizatlarla donatılmış düşmanlarına karşı imanı ile karşı koyan bir ümmet, yüceliği ve ilkeleri ile muzaffer bir ümmettir.

Sayısı, hazırlıkları ve sahip oldukları teknolojileri ile hali bu olan dünya devletleri ile karşılaşması yücelik ve zafer olarak sayılmaz mı? Bunda kul, akidesi uğruna canını hafife almıştır. Evet, Allah'a yemin olsun ki, sonları şehadet de olsa tarih bu kahramanların hayatlarını yazacaktır. Dünyada onlardan daha fazla kalıp zillet içinde yaşayanları ise tarih anmayacak, aksine yerecektir. Âlemlerin rabbi katında bu ikisi arasındaki fark ne kadar da büyüktür!

Mücahidin cihad yolunda, akidesinde ve onun için savaşmış olduğu ilkelerinde sebat etmesi; iki gruba karşı, ilkelerin, akidenin ve dinin yüceltilmesi ve desteklenmesini sağlamıştır.

Birinci grup: İlkeleri ile nasların safiyetini bozan, tevil eden ve mücahidi ilkelerinden vazgeçirmek için asıl manalarından tahrif eden bidatçi, hurafeci ve felsefecilerden oluşan milli dalalet önderlerine karşı zafer elde etmiştir. Israr edip bunun uğruna savaşır ve dalalet ve dalaverecilerin şüphelerine kulak asmazsa, onlara karşı bir zafer elde etmiş olur.

İkinci grup ise: Mücahid ilkeleri ile, küfür, zındıklık, riddet ve inkârcılara karşı zafer elde etmiştir. İtikat etmiş olduğu şey uğrunda ölümü temenni ettiğini ve ölümün onun kanaatinden bir şeyi öne veya arkaya almadığını açık bir şekilde ilan ettiğinde kuşkusuz bu en büyük zaferlerden birisi sayılır.

Bu büyük zafer, Firavun'un sihirbazlarının imanlarını ilan etmelerinden sonra ölüm ve asılmakla tehdit olundukları konumdur. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**O halde ben de sizin ellerinizi ve ayaklarınızı çapraz olarak keseceğim ve sizi hurma dallarında sallandıracağım. Siz de elbette, hangimizin azabı daha şiddetliymiş ve daha sürekliymiş öğrenmiş olacaksınız."**[28] Bunun üzerine onlarda müminin izzeti ve benzeri görülmemiş bir üstünlükle şöyle cevap verdiler: "**Dediler ki: "Bize gelen apaçık delillere ve bizi yaratana seni asla 'tercih edip-seçmeyiz. Neyde hükmünü yürütebileceksen, durmaksızın hükmünü yürüt; sen, yalnızca bu dünya hayatında hükmünü yürütebilirsin."**[29] Başka cevaplarında ise şöyle demişlerdir: "**Oysa sen, yalnızca, bize geldiğinde Rabbimizin ayetlerine inanmamızdan başka bir nedenle bizden intikam almıyorsun. Rabbimiz, üstümüze sabır yağdır ve bizi müslüman olarak öldür."**[30] Allahu ekber! Evet, Allah'a yemin olsun ki bu büyük bir zaferdir; ölene kadar ilkeler üzerinde sebat etmek…

Yine bu zafer Hubeyb (radiyallahu anh) Kureyş kafirlerinin önünde asılı ve ölümle arasında yalnızca az bir zaman kala ki tutumunda da ortaya çıkmıştır.

Ebi'l-Esved'in Urve'den rivayetinde şöyle der: "O asılı bir haldeyken silahlarını Ona doğrulttular ve Ona karşı şöyle seslendiler: 'Muhammed'in senin yerinde olmasını ister miydin?' Oda şöyle dedi: 'Yüce olan Allah'a yemin olsun ki, hayır. Onun ayağına bir dikenin batmasına karşılık serbest bırakılmamı bile istemem!" Allahu ekber! Ne büyük bir zafer ve ne büyük bir yücelik!

Öldürülen, sürgün edilen ve yok edilen nice topluluklar vardır ki Allahu teala'nın 'büyük bir kurtuluşa erdiler' diye vasıfladığı, övgüde bulunduğu ve anılarını ebedi kıldığı şu topluluk gibi olmamıştır. Küfür ehli, Uhdud ashabı ile iki hususta

---

[28] Taha: 71
[29] Taha: 72
[30] Araf: 126

pazarlık yapmışlardır. Ya üzerinde bulunmuş oldukları şeyden dönmek yada yanarak ölmek ve ilkeler üzerinde sebat. Ancak dünyanın ateşi, onları üzerinde bulunmuş oldukları şeyden döndürecek değildi. Dünyanın ateşine girmekle ahretin ateşinden kurtulmayı yeğlediler. Atılganlık ve cesaretle ateşe yürüdüler. O büyük ateşlerin manzarası onları ürkütmedi. Bilakis bir zafer elde etmek için oraya girdiler.

Bir kadın bundan geri durmayı düşündü ve bir an zaferin anlamı zihninden kayboldu. Bunun üzerine Allahu teala ona hakiki zaferin ve büyük kurtuluşun manasını açıklamak için onun bebeğini konuşturdu. -Muslim'de geldiği üzere- ona şöyle seslendi: "Ey anneciğim, sabret. Zira sen hak üzeresin." Bunun üzerine oda ateşe atladı ve o ve bebeği zaferi kazandılar.

Allahu teala, ne onlardan önce nede onlardan sonra hiç kimseye methetmediği bir şekilde onlara metihte bulunarak onların anılarını ebedileştirdi. Alahu teala şöyle buyuruyor: "**Şüphesiz iman edip salih amellerde bulunanlara gelince; onlar için altından ırmaklar akan cennetler vardır. İşte büyük 'kurtuluş ve mutluluk' budur.**"[31]

Bunların arasındaki bu kadın gibi zaferin hakiki manasının zihninden kaybolduğu her mümine, bu ayet, bu övgü ve bu şahitlik zaferin manasını beyan etmekte ve zihinlerden kaybolan bu mefhumu açıklamaktadır.

Zaferin anlamlarından yedincisi:

Zaferin anlamlarından birisi de, Allahu teala'nın kullarına hüccet ve beyan ile zafer vermesidir. Bu, geçen anlama yakındır ancak ondan farklıdır. Şöyle ki; burada galip gelen ilke yalnızca zafer kazananla sınırlı değildir. Bilakis –ister sahibi ölsün ister ölmemiş olsun- diğerlerine de ulaşır. Önemli olan onun hüccetinin ulaşması ve bir takım insanları ikna etmesidir. Bunlar sahada herhangi bir zafer elde etmeyen mustazaflar bile olsa…

Tıpkı Allahu teala'nın, tartışmalarından sonra İbrahim'in (aleyhis-selam) hüccetinin kavmine galip gelmesi hakkında söyledikleri gibi. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Bu, İbrahim'e, kavmine karşı verdiğimiz delilimizdir. Biz, dilediğimizi derecelerle yükseltiriz. Şüphesiz senin Rabbin, hüküm ve hikmet sahibidir, bilendir.**"[32] Yüceltme zafer vermedir. Yine aynı şekilde Nemrut ile tartışmalarında da Allahu teala İbrahim'e (aleyhis-selam) galibiyet vermiştir. Allahu teala şöyle buyuruyor: "**Allah, kendisine mülk verdi, diye Rabbi konusunda İbrahim'le tartışmaya gireni görmedin mi? Hani İbrahim: "Benim Rabbim diriltir ve öldürür" demişti; o da: "Ben de öldürür ve diriltirim" demişti. (O zaman) İbrahim: "Şüphe yok, Allah güneşi**

[31] Buruc: 11
[32] Enam: 83

doğudan getirir, (hadi) sen de onu batıdan getir" deyince, o kafir böylece afallayıp kalmıştı. Allah, zalimler topluluğunu hidayete erdirmez.”[33]

Uhdud ashabındaki gencin ilkelerinin galibiyeti kıssasında, ilkelerin zaferiyle ilgili açık bir delil bulunmaktadır. Genç öldürüldü, lakin onun hücceti ve ilkeleri kralın küfrü karşısında zafer kazanıp galip geldi ve insanlar Müslüman oldular. Gencin öldürülmesi ve ölmeden önceki sebatı sebebiyle hüccetin zaferi açık bir galibiyet halini almıştır. Küfrün sahip olmuş olduğu güç ve otoriteye rağmen bu sebat, ilke ve büyük akide karşısında yerle bir olmuştur.

Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Taifetu’l-Mansura’nın var olacağını ve galip geleceğini haber vermiştir. -Sahihayn’de olduğu olduğu üzere- Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyuruyor: “Ümmetimden bir taife hak üzere galip olmaya devam edecek ve onları yüzüstü bırakanlar onlara bir zarar veremeyecektir. Allah’ın emri gelinceye kadar bu böyle devam edecektir.”

Bu galibiyetin en alt derecesi hüccet ve beyan galibiyetidir. Bazen bununla birlikte devlet ve yönetim de olur. Lakin ümmetin onları yüzüstü bırakmalarına ve düşmanlarının onların üzerine toplanmalarına rağmen onlar galiptirler.

Zaferin anlamlarından sekizincisi:

Allah’ın mücahidlere zafer verme türlerinden birisi de, düşmanlarını kendi katından bir azap ile helak etmesidir. Bu azabın sebebi mücahidlerin cihadıdır. Bazen mücahidler meydanda düşmanlarını yenilgiye uğratmaktan aciz kalabilirler. Ve bu genellikle savaştaki eşitsizliktendir. Lakin Allahu teala, kuvvetli ve azizdir. Mücahidler sebepleri değerlendirip ellerindeki kuvvet ve imkânlarınca düşmanlarına savaş için hazırlık yaptıklarında, Allah onların bu basit çabaları ve bu zayıf haldeki yüzleşmelerini, kendi katından, düşmanlarının helak sebebi kılacaktır. Allahu teala bunu şu buyruğu ile tekit etmektedir: “**Nice küçük topluluk, daha çok olan bir topluluğa Allah'ın izniyle galip gelmiştir; Allah sabredenlerle beraberdir."**[34]

Firavun’un helak oluşu, Musa (aleyhis-selam) ve beraberindekilerin cihadı sebebiyle olmuştur. Bu şöyle açıklanabilir; kuşkusuz Allahu teala, Musa (aleyhis-selam) gelmeden önce veya gelmesinden sonra veya Firavun’un ilk yüz çevirişi ve kibirlenişinde Firavun’u helak etmeye kadirdir. Lakin O azgınlaşıp, kibirlenerek atlıları ve piyadeleriyle Allahu teala’nın nurunu söndürmek için çıkınca; meydanda Firavun ve askerlerine helak geldi. Ve bunun sebebi Musa (aleyis-selam) idi. Allahu teala şöyle buyuruyor: “**Bunun üzerine Musa'ya: "Asanla denize vur" diye vahyettik. (Vurdu ve) Deniz hemencecik yarılıverdi de her parçası kocaman bir dağ gibi oldu.”**[35] Başka bir

---

[33] Bakara: 258
[34] Bakara: 249
[35] Şuara: 63

ayette ise şöyle buyurmaktadır: “**Firavun ve kavminin yapmakta oldukları ve yükselttiklerini (köşklerini, saraylarını) da yerle bir ettik.”**[36]

Nebi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) cihadının başlaması ve Kureyş’in hakka boyun eğmekten yüz çevirmelerinden sonra, Nebi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine boyun eğmeleri için Allahu teala onlara azabını musallat etti.

Sahihayn’de Abdullah b. Abbas’tan (radiyallahu anh) rivayet olunduğuna göre şöyle der: “Kureyş Nebi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine boyun eğmedi ve Oda onlardan bir yüz çevirme ile karşılaşınca, Yusuf’un yaptığı yedi beddua gibi oda beddua etti. Bunun üzerine her şeyi yok eden bir kıtlık geldi. Öyle ki derileri, ölüleri ve leşleri bile yediler. Onlardan birisi gökyüzüne bakıyor ve açlıktan duman görüyordu. Ebu Sufyan Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) yanına geldi ve şöyle dedi: “Ey Muhammed, sen Allah’a itaati ve sılayı rahmi emreden birisisin. Kavmin helak olacak durumda, onlar için Allah’a dua et.” Bunun üzerine Allahu teala şu ayetini indirdi: **“Öyleyse sen, göğün açıkça bir duman getireceği günü gözle; (Bu duman) insanları sarıp-kuşatıverir. İşte bu, acı bir azaptır. "Rabbimiz, azabı üstümüzden açıp-gider; çünkü biz (artık) iman edicileriz." Onlar için öğüt alıp-düşünmek nerede? Onlara, açıklayan bir elçi gelmişti. Sonra, ondan yüz çevirdiler ve dediler ki: "(Bu,) Öğretilmiştir, bir delidir." Biz sizden bu azabı biraz açıp-gidereceğiz; (ama yine) dönecek olanlarsınız siz. Büyük bir şiddetle yakalayacağımız gün, elbette biz intikam alacağız.”**[37]

Onların başlarına gelen her şey, Nebi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) onlara karşı yapmış olduğu cihad sebebiyleydi. Ve bu hicretten ve cihadın teşriinden ve yine savaş meydanlarında Nebi’nin (sallallahu aleyhi ve sellem) ordusunun sebebiyle başlarına geleceklerden önceydi. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) Kureyş’le savaşlarında onlardan iki yüzü geçmeyecek kadar adam öldürdü. Onlar ise Müslümanlardan bu sayının yarısına yakın kişi öldürdüler. Lakin Allahu teala kendi katından bir azap indirmesiyle onların Resulullah’ın (sallallahu aleyhi ve sellem) emrine boyun eğmelerini sağlamıştır. Onlardan bazı kavimler hidayet bulmuş bazıları ise küfürleri üzerine helak olmuşlardır.

Yaşamış olduğumuz asrımızda da Sovyetler birliğinin yıkılması bu hakikati pekiştirmiştir. Mücahidler savaş meydanında Sovyetlerden ne daha kuvvetli, ne daha kudretli nede sayıca daha fazla idiler. Lakin Allahu teala’nın dinine savaş açmaları ve Allah’ın velilerini öldürmeleri sebebiyle, sıkıntılar, belalar, fakirlikler ve fesatlar peş peşe gelmeye başlamış ve nihayetinde Sovyetler birliği düşmüştür. Sovyetler birliğinin komünist sistemleri yüzünden düştüğünü kim söyleyebilir; işte aynı sistemde devam eden birçok devletler bulunmaktadır. Borçlar yüzünde düştüğünü

---

[36] Araf: 137
[37] Duhan: 11-16

kim söyleyebilir; oysa Amerika –özellikle de iç borçlarında- Sovyetler birliğinin düşüş vaktinde daha fazla borçluydu. Askeri diktatör rejim yüzünden düştüğünü de kimse söyleyemez; zira ondan çok daha diktatör olan devletler hala devam etmektedir. Sovyetler birliğinin düşüş sebeplerine bakan bir kimsenin, onların dine savaş açmaları ve mücahidlerin de onlarla cihad etmelerinin dışında başka bir neden bulması mümkün değildir.

Bunun, tarihten ve peygamberlerin kıssalarından sayılamayacak kadar çok örnekleri vardır ve hepside, mücahidlerin cihadlarının, onlara karşı savaş açanlara azabın ve yıkımın müstahak olmasının asıl neden olduğuna delalet etmektedir. Cihad kâfirlerin helakının sebebidir. Müminlerin zafer elde etmesi ise Allahu teala katındandır. Hemen zaferi göremesek bile gerçekleşmesi yakındır. Tarihte sebepsiz yere helak olan bir topluluk bulunmamaktadır. Kafirlerin başlarına gelen tüm azaplar, ya onların resullerinin yada Allah'ın salih kullarından müminlerin cihadları sebebiyle olmuştur.

Zaferin anlamlarından dokuzuncusu:

Yine zaferin türlerinden birisi de; cihadın kafirlerin fakirleşmelerine, küfürleri üzerine ölmelerine ve hidayet bulmamalarına sebep olmasıdır. Buda zaferin en büyük türlerinden birisidir.

Onların dine savaş açmaları ve mücahidlerin karşılarında durmaları, onların dalaletlerine ve ölene dek küfürlerine batmalarına sebep olmaktadır. Bu, Musa ve Harun'un (aleyhimes-selam), Firavun ve kavmi hakkında dua etmiş oldukları şeydir. Musa şöyle demişti: "**Musa dedi ki: "Rabbimiz, şüphesiz Sen, Firavun'a ve önde gelen çevresine dünya hayatında bir çekicilik (güç, ihtişam) ve mallar verdin. Rabbimiz, Senin yolundan saptırmaları için (mi?) Rabbimiz, mallarını yerin dibine geçir ve onların kalplerinin üzerini şiddetle bağla; onlar acı azabı görecekleri zamana kadar iman etmeyecekler."**[38] Musa'nın (aleyhis-selam) bunlarla duada bulunması, bunların gerçekleşmesinin hakiki bir zafer olduğuna delalet eder. Elim olan azap ile karşılaşana kadar Allah'ın kafirlerin kalplerini bağlamasından daha büyük bir hezimet olabilir mi? O zaman, bu durum karşısında müminler sevinecekler ve küfrün önderlerine şöyle söylenilecek: "**(Azabı) Tad; çünkü sen, (kendince) üstün ve onurluydun."**[39]

Onların şımarmaları, azgınlıkları, özgürlük ve medeniyeti savundukları iddiaları ve terörle savaşları; tüm bunlar, geçen ömürlerinden daha az kalan ömürlerinin bitmesiyle son bulacaktır. Ve bundan sonra, onlara şöyle söylenildiğinde, Allah'ın müminlerin kalplerini rahatlatacağı bir konuma geçilecektir: **"Sizler (onun şimdi ne**

---

[38] Yunus: 88
[39] Duhan: 49

durumda olduğunu) biliyor musunuz?" Derken, bakıverdi, onu 'çılgınca yanan ateşin' tam ortasında gördü…[40]

Eğer dünyada iken kafirlerin fakirlikleri gerçekleşirse, bu durumda Allah onları mümin kullarına hibe etmiş olur.

Yine Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) cihadı, Yahudilerin azgınlaşıp haddi aşmalarının nedeni idi. Allah onların kalplerini bağladı, hatta öyle ki, öldüklerinde Onu kendi çocuklarını tanıdıkları gibi tanıyorlardı ve küfür üzerine öldüler. Buluşma yeri ise hesap günüdür.

Zaferin anlamlarından onuncusu:

Zaferin türlerinden birisi de, Allah'ın, kulları arasından şehitler almasıdır.

Allahu teala için çalışıp yorulan herkes, bunları cennete girmek için yapar. Bu nedenle Allahu teala şöyle buyurmuştur: "**Eğer bir yara aldıysanız, o kavme de benzeri bir yara değmiştir. İşte o günleri biz insanlar arasında devrettirip dururuz. Bu, Allah'ın iman edenleri belirtip-ayırması ve sizden şehidler edinmesi içindir. Allah, zulmedenleri sevmez.**"[41] Şehadet, Allah'ın kulları arasındaki bir seçimdir. Ve Allah kimi bu derece için seçerse, kuşkusuz bu kimse kurtulmuş ve zafer elde etmiştir. Şehadetin bizzat kendisi istenilen bir gayedir. Çünkü bu, Allah katından bir seçimdir.

Çünkü Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) üç kere bunu temenni ettiğini söylemiştir. Sahihayn'de Ebu Hureyre'den (radiyallahu anh) rivayet olunduğuna göre Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Allah yolunda öldürülmeyi sonra tekrar diriltilmeyi, sonra tekrar öldürülmeyi sonra tekrar diriltilmeyi sonra tekrar öldürülmeyi isterdim…"

Allahu teala bu zaferi tekit ederek şöyle buyurmuştur: "**Allah yolunda öldürülenleri sakın 'ölüler' saymayın. Hayır, onlar, Rableri katında diridirler, rızıklanmaktadırlar.**" [42] Yine şöyle buyurmaktadır: "**Ve sakın Allah yolunda öldürülenlere "ölüler" demeyin; hayır onlar diridirler. Fakat siz bunun şuurunda değilsiniz.**"[43]

Şehadetin bizzat kendisinin bir zafer oluşunun delillerinden birisi de Sahihayn'de gelen Enes b. Malik'in şu rivayetidir: "-Enes'in dayısı olan- Haram b. Milhan, Bi'ri maune günü mızrakla yaralandığında, kanını yüzüne ve başına sürerek şöyle dedi: 'Kâbe'nin rabbine yemin olsun ki, kurtuldum!"

---

[40] Saffat: 54-55
[41] Ali-İmran: 140
[42] Ali-İmran: 169
[43] Bakara: 154

Ölümü görerek öldürülen bir kimsenin kurtulduğuna yemin etmesi nasıl açıklanabilir? Kuşkusuz O, cennetin kokusunu hissetmişti.

Mücahidin yalnızca şehadete erişmesiyle zafer elde edişinin delilleri gerçekten çoktur. Alimler bunu, Allah yolunda şehadetin faziletleri konuları altında genişçe ele almışlardır. Şehadetle rızıklanan bir kimse, kuşkusuz kesin bir zafer elde etmiştir.

Zaferin anlamlarından on birincisi:

Yine zaferin türlerinden birisi de, meydan ve savaş zaferidir.

Bu anlamı neredeyse insanların tümü bilirler. Onlardan birçokları ise, zaferi bununla sınırlı tutarlar. Oysaki bu, kavramlardaki bozukluktandır. Meydan zaferi, ancak zaferin türlerinden birisidir. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem), ömrünün sonunda bununla sevinmiş ve ölümünden önce Allah ona bu zaferi göstermiştir. Allahu teala Ona minnette bulunarak şöyle buyurur: "**Allah'ın yardımı ve fetih geldiği zaman. Ve insanların Allah'ın dinine dalga dalga girdiklerini gördüğünde. Hemen Rabbini hamd ile tesbih et ve O'ndan mağfiret dile. Çünkü O, tevbeleri çok kabul edendir.**"[44]

Bunlar, zaferin türlerinden bazılarıdır. Aslında bunun sınırlandırılması da mümkün değildir. Fakat bizler, hepsi Allah subhanehu ve teala'nın şu vaadi altına giren bazı örnekler verdik: "**Şüphesiz biz elçilerimize ve iman edenlere, dünya hayatında ve şahidlerin (şahidlik için) duracakları gün elbette yardım edeceğiz.**"[45] Yine şu buyruğunda: "**İman edenlere yardım etmek ise, bizim üzerimizde bir haktır.**"[46] İdraki, zaferin manalarını anlamaktan aciz kalan bir kimse şöyle diyebilir: 'Nasıl olurda, hem Allah resullerine ve müminlere yardımı kendi üzerine bir hak görür ve bununla birlikte resullerden öldürülenler, hiçbir yönetim sahibi olmayanlar ve beraberinde hiçbir Müslüman bulunmayanlar olabilir?' Zaferin manalarını anlayan bir kimsede ise bu problemler kalkar.

Şunu da kesin olarak bilmekteyiz ki, otorite, galibiyet ve yönetim zaferleri, İslam ümmetinin nihayetinde elde edeceği zaferlerdir. Eğer bu bizim dönemimizde gerçekleşmezse, hiç şüphesiz bizden sonrakilerde gerçekleşecektir. Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem), yeryüzünde otorite sağlanacağı müjdeleri ve vaatleri, ancak meydan zaferine, askeri galibiyete ve yeryüzünde otorite elde etmeye yorulur. Buna delalet eden birçok nass bulunmaktadır.

Bunlardan birisi imam Ahmed ve diğerlerinin (rahimehumullah) Temim Ed-Dari'den (radiyallahu anh) rivayet ettikleri şu hadistir. Şöyle der: "Resulullah'ın (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle dediğini işittim: "Bu iş, gece ve gündüzün ulaştığı her yere ulaşacaktır.

---

[44] Nasr suresi.
[45] Gafir: 51
[46] Rum: 47

Çamurdan ve yünden yapılmış ne kadar ev varsa Allah hepsine bu dini sokacaktır. Ya azizin izzeti yada zelilin zilleti ile. Allah'ın islamı izzetlendireceği izzetle ve küfrü zelil kılacağı zilletle."

Yine Muslim'de geçen Sevban'dan (radiyallahu anh) rivayet olunan şu hadiste bunlardandır: "Allah yeryüzünü bana dürdü ve onun doğusunu ve batısını gördüm. Ve benim ümmetimin yönetimi bana dürülen yerlere ulaşacaktır."

Yine Muslim'de gelen Ebu Hureyre'nin (radiyallahu anh) şu rivayeti: "Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurdu: "Müslümanlar Yahudilerle savaşmadıkları ve Müslümanların onları öldürmedikleri sürece kıyamet kopmayacaktır. Hatta Yahudi bir taş ve ağacın ardına saklanacak ve ağaç veya taş şöyle seslenecektir: 'Ey Müslüman, ey Allah'ın kulu, işte arkamda bir Yahudi, gel ve onu öldür.' Ancak Ğarkat ağacı hariç. Zira o Yahudilerin ağacıdır."

Yine İmam Ahmed'in Abdullah'tan (radiyallahu anh) rivayet ettiği şu hadis: "Resulullah'a, Kostantiniye mi yoksa Roma'mı, iki şehirden hangisi fetholunacağı sorulduğunda şöyle buyurdu: "Roma, Herakliyus'un şehri."

Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) vaadi üzerine ileride Roma fetholunacaktır. Muslim'in Ebu Hureyre'den (radiyallahu anh) rivayetinde Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) şöyle buyurmuştur: "Bir tarafı kara diğer tarafı da deniz olan bir şehir duydunuz mu?' sahabeler: 'Evet, ey Allah'ın resulu' dediler. Sonra şöyle buyurdu: "İshak oğullarından yetmiş bin kişi oraya karşı savaşmadan kıyamet kopmayacaktır…"

Zamanın sonunda çıkacağıyla ilgili Nebi'nin (sallallahu aleyhi ve sellem) müjdelerinin geldiği Mehdi'nin haberleri neredeyse mütevatir derecesine ulaşmıştır. "O yeryüzünde yedi sene hükmedecek. Yeryüzü zulüm ve azgınlıkla dolduğu gibi, adalet ve doğrulukla dolacaktır."

Ümmetin, askeri zaferini, yeryüzündeki otoritesini, galibiyetini ve yöneticiliğini müjdeleyen çokça naslar bulunmaktadır.

Kişinin, hiç şüphesiz zaferin geleceği hüccetine dayanarak ameli terk etmesi asla doğru değildir. Bilakis zaferin manalarını anladıktan sonra bunlarda öncü olmalıdır. Zira ümmet zafer elde eder ve bu zaferde kişinin bir çabası olmazsa, kuşkusuz hüsrana uğrayanlardan olacaktır. Allah'ın vaadi olan meydan zaferi gelene dek, zaferin diğer anlamlarını gerçekleştirmek için çalışılmalıdır. "**Ve o gün mü'minler sevineceklerdir. Allah'ın yardımıyla. O, dilediğine yardım eder. O, güçlü ve üstün olandır, esirgeyendir."**[47]

[47] Rum: 4-5

Altınca esas

Müslümanın yenilgisi öldürülmesiyle değildir

Zikri geçen zaferin manalarını düşünen hemen herkesin zihnine şu tür sorular gelecektir: 'Eğer kafirin Müslümanı öldürmesi yenilgi olarak sayılmıyor bilakis müslümanın zaferi sayılıyorsa, bu durumda müslümanın savaşta yenilgiye uğradığını bileceğimiz sıfatlar nelerdir?'

Gerçek şu ki bu sorunun cevabı uzundur. Ancak bizler bu bölümde, okuyucuya müslümanın yenilgisinin anlamının açığa çıkması ve bunun, onun ölümüyle olmayıp – diri, soylu ve lider olarak kalsa bile- başka nedenlerle olduğunu açığa kavuşması için yenilginin bazı anlamlarını sunacağız.

Yenilginin en önemli manalarını tekit etmek için şunu belirtmeliyiz ki; yeryüzünde insanlar arasındaki bu çatışma, halkların fiili çatışmaya döndürdükleri ilkeler çatışmasıdır. Özelliklede Müslümanlar ile onların dışındaki kafirler arasında. Bununla birlikte fiili çatışmada Allah tarafından bize bir emir olarak gelmiştir. Çatışmanın aslı, ilkeler ve akide savaşı olduğuna göre, bu ilkelerden ve itikatlardan vazgeçmek –bedenler kalsa bile- yenilgi olarak sayılır. Zaten ilkeler ve akide yok olduktan sonra bedenlerin kalmasında bir fayda yoktur.

Yenilginin anlamları

Yenilginin manalarından birincisi; kafirlerin dinlerine ve hevalarına tabi olmaktır:

Allahu teala şöyle buyuruyor: **"Dinlerine uymadıkça Yahudilerde Hıristiyanlarda asla senden hoşnut olmazlar. De ki: 'Allah'ın hidayeti, işte doğru yol ancak odur.' Andolsun ki sana gelen bunca ilimden sonra onların heveslerine uyacak olursan, Allah'ın azabından seni koruyacak hiçbir dostun ve hiçbir yardımcın olmaz."**[48] Başka bir ayette ise şöyle buyurmaktadır: **"Andolsun ki sana gelen bunca ilimden sonra onların heva ve heveslerine uyarsan, o zaman muhakkak zulmedenlerden olursun."**[49]

Müslüman, arkasını dönüp irtidat ederek, Yahudi ve Hıristiyanların veya laik, Baasçı, sosyalist veya yenilikçi herhangi bir küfür milletine tabi olduğunu ilan ettiğinde; -bu tabi olma ister kısmi olsun ister tamamıyla fark etmez- kuşkusuz bu durum yenilginin en büyük türü olarak kabul edilir. Hatta tabi olan bu kimse, Yahudilerin, Hıristiyanların ve diğer küfür milletlerinin rızasını kazansa ve onların dinlerine tabi olmadan gerçekleştiremeyeceği servet, riyaset ve liderlikleri gerçekleştirse bile.

---

[48] Bakara: 120
[49] Bakara: 145

Dine tabi olmada, mürtedin, dili ile onların dinlerine tabi olduğunu ilan etmesi şart değildir. Böyle bir şeyin tarih boyunca vuku bulması çok nadirdir. Eğer bir dine tabi olmak yalnızca dille ilan etmekle sınırlı olmuş olsaydı, münafıkları, kafirlerin dinlerine tabi olmakla niteleyemezdik.

Kafirlerin dinlerine tabi olmada dil ile ilanın şart olmadığını belirten hususlardan biriside Ehli sünnet'in imana getirmiş oldukları tanımlamalarıdır. Bidatçıların hilafına Ehli sünnet şöyle der: İman söz ve ameldir. Yani kalp ve dilin sözü ve kalp, dil ve uzuvların amelidir. Kafirlerin dinine tabi olma, bazen yalnızca sözle, bazen yalnızca amelle veya bazen de yalnızca itikatla olur. Bunların arasında hiçbir şekilde bir bağ yoktur. Küfür sözünde veya küfür amelinde –Mürcie, Cehmiyye vb. haricinde- hiç kimse itikat etmeyi şart koşmamıştır.

Özetle, Yahudi ve Hıristiyanların dinlerine tabi olma, söz, amel veya itikat ile olur. Bu nitelemeyi göz önüne aldığımızda, Müslüman evlatlarından yenilgiye uğrayanların ne kadarda çok olduklarını görürüz. Özelliklede bu seferki azgın haçlı saldırıları karşısında.

İbn Cerir Et-Taberi (rahimehullah) Allahu teala'nın **"Yahudi ve Hristiyanlar asla senden razı olmazlar…"** ayetini tefsir ederken şunları söyler: "Ey Muhammed, ne Yahudiler nede Hıristiyanlar senden asla razı olacak değillerdir. Onları razı ve hoşnut edecek şeyleri bırak ve Allah'ın seni hak ile gönderdiği şeye davet ile Allah'ın rızasına yönel. Zira senin onları çağırmış olduğun, onlarla bir araya gelebileceğin dosdoğru dinin yoludur."

Şeyhu'l-İslam İktidaus-sırati'l-Mustakim adlı kitabında şöyle der: "Allah subhanehu haber vermektedir ki; kuşkusuz O, İsrail oğullarına din ve dünya nimetlerini vermiştir. Ve onlar ilmin gelmesinden sonra –birbirlerine olan azgınlıkları ile- ihtilaf etmişlerdir. Sonra Muhammed'i bir şeriat üzerine kıldı ve ona tabi olunmasını emredip bilmeyenlerin hevalarına tabi olunmasını yasakladı. Onun şeriatına muhalif olan her şey bilmeyenlerin kısmına girer.

Onların hevaları; istemiş oldukları şeyleri, onların batıl dinlerinin gerekleri olan müşriklerin zahiren benimsedikleri yolları ve onların istemiş oldukları diğer şeylerdir. Bunda onlara muvafakat, onların hevalarına tabi olmaktır. Bundan dolayı kafirler, bazı şeylerde Müslümanların onlara muvafakat göstermesiyle sevinirler, mutlu olurlar ve buna nail olmak için büyük meblağda mallarını da seve seve verirler.

Eğer fiilin onların hevalarına tabiden olmadığı farz edilirse; hiç şüphesiz bunlarda onlara muhalefet, hevalarında onlara tabi olmanın önünü daha fazla kesecek ve terki ile Allah'ın rızasını elde etmede daha yardımcı olacaktır. Ayrıca zahiri fiillerde onlara uyma, diğer şeylerde de onlara uymaya vesile olabilir. Zira sınırda dolaşanın içeri girmesi yakındır. Allahu teala şöyle buyurmaktadır: "**Eğer sana gelen**

ilimden sonra onların hevalarına tabi olacak olursan…” Onların dinlerine mahsus olan şeylerde onlara tabi olma, onların hevalarına tabi olmadır. Hatta onların hevalarına tabi olma bundan daha basit şeylerde bile hasıl olur. Yine Allahu teala’nın şu buyruğu da bu baptandır: “**Sen onların dinlerine uymadıkça, Yahudi ve Hıristiyanlar senden kesinlikle hoşnut olacak değillerdir. De ki: "Şüphesiz doğru yol, Allah'ın (gösterdiği) yoludur." Eğer sana gelen bunca ilimden sonra onların heva (arzu ve tutku)larına uyacak olursan, senin için Allah'tan ne bir dost vardır, ne de bir yardımcı.”**[50]

Çünkü onlar ancak kendi milletlerine tabi olunulması ile razı olurlar. Yasaklama ise, az olsun çok olsun her şekilde onların hevalarına tabi olmaya gelmiştir. Bilindiği üzere, onların üzerinde bulunmuş oldukları dinlerinin bazılarında onlara tabi olmak, bir tür onların hevalarına tabi olmaktır.” Şeyhin sözleri burada son bulur.

Bunlardan sonra ortaya çıkan şudur ki; yenilgi tam olarak kafirlerin dinlerine veya hevalarına tabi olmakladır. Bu, ister söz, ister fiil isterse de itikat ile olsun fark etmez.

Bu gün kafirlerin hevalarına uyup da Allah’ın bunu emrettiğini söyleyerek yenilgiye uğrayanlar ne kadarda çoktur. Allahu teala şöyle buyuruyor: “**Onlar, 'çirkin bir hayâsızlık' işlediklerinde: "biz atalarımızı bunun üzerinde bulduk. Allah bunu bize emretti" derler. De ki: "Şüphesiz Allah, 'çirkin hayâsızlıkları' emretmez. Bilmediğiniz bir şeyi Allah'a karşı mı söylüyorsunuz?"**[51] Bu gün haçlı liderleri, Müslümanlardan istedikleri bir şeyi açıkladıklarında; bunun karşısında Müslüman evlatlarından, İslamın bunun bin dört yüz sene evvel açıkladığını zırvalayanlar çıkmıştır. Onların bu zırvalamaları Allah’ı razı etmek için değildir. Bilakis ancak onların hevalarına veya onların dinlerinin bazısına tabi olmak içindir. Bu yenilgiden daha büyük hangi yenilgi olabilir?

Yenilginin anlamlarından ikincisi; kafirlere yumuşak davranmaktır:

Allahu teâlâ şöyle buyuruyor: **“Şu halde yalanlayanlara itaat etme. Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler; kendileri de bunun üzerine sana yumuşak davranacaklardı.”**[52] Allahu teâlâ’nın, **“Yalanlayanlara itaat etme”** buyruğu, Allah subhanehu ve teâlâ tarafından resulüne, yalanlayanlara itaat etmesini yasaklamadır. Bunlar, hakka muhalefet eden Mekke kâfirleridir.

Kurtubi (rahimehullah) tefsirinde şöyle der: “Onu, müşriklere meyletmesinden nehyetmiştir. Onlar, ondan ellerini çekebilmeleri için, onu kendilerinden el çekmeye çağırıyorlardı. Bunun üzerine Allahu teala onlara meyletmenin küfür olduğunu beyan

---

[50] Bakara: 120
[51] Araf: 28
[52] Kalem: 9

etmiştir. Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor: **"Eğer biz sana sebat vermemiş olsaydık, onlara az kalsın biraz meyledecektin."**[53]

Şevkani (rahimehullah) Fethu'l-Kadir adlı tefsirinde şöyle der: "Şu halde yalanlayanlara itaat etme." Allah subhanehu Onu müşriklere meyletmekten nehyetmiştir. Bunlar, Mekke kafirlerinin liderleridir. Çünkü onlar Onu babalarının dinine çağırıyorlardı. Bunun üzerine Allahu teala onu, onlara itaatten sakındırdı. Yada ayet, diğerlerini ima ile kafirlere itaatten sakındırmaktadır. Yada itaatten maksat, kalpte olanın zıddını izhar ederek yalnızca mudaratta bulunmaktır.

Ebus-Suud (rahimehullah) tefsirinde bu ayeti açıklarken şunları söyler: "Bu ayette onların inatçılıklarına karşı taviz verilmemesine teşvik edilmektedir. Yani, 'üzerinde bulunmuş olduğun onlara itaat etmeme haline devam et ve bunda dimdik dur. Veyahut onlara itaat ile değil bilakis kalplerini kazanmak için peygamberimizin içindekinden farklı olanını izhar ederek mudahane veya mudaratta bulunmasından nehiydir. Bunu Allahu teala'nın **"Senin onlara yumuşak davranmanı isterler"** buyruğu da ifade etmektedir. Zira yasaklamanın nedeni budur. Bunu itaat kelimesi ile ifade etmesinin nedeni ise, men etmede ve uzaklaştırmakta mübalağadır. Yani, 'onlara karşı bazı işlerde yumuşak davranıp müsamaha göstermeni istediler' **"Bu durumda kendileri de yumuşak davranacaklardı."** Yani onların şu anda sana yumuşak davranmalarının nedeni, senin de onlara yumuşak davranmanı ummalarıdır."

Mudahane, yumuşak ve yapmacık davranmaktır. Allah subhanehu ve teala burada, Mekke kafirlerinin, Muhammed'in (sallallahu aleyhi ve sellem) yumuşak ve idareci davranmasını istediklerini ve Onu bundan nehyettiğini haber vermektedir.

Ebu'l-Muzaffer Es-Semani (rahimehullah) "**Onlar senin kendilerine yumuşak davranmanı arzu ettiler; kendileri de bunun üzerine sana yumuşak davranacaklardı."** ayetini tefsir ederken şunları söyler: "Yani, emrinde zafiyet gösterecek ve bunun karşılığında onlarda zafiyet gösterecekler. Veya onlara yumuşak davranacaksın bunun karşılığında onlarda sana karşı yumuşak davranacaklar. Mudahane; batında muvafakat etmemekle birlikte zahirede bir muaşeret kurmaktır. Muberrid şöyle der: (أدهن في دينه وداهن في أمره/Edhene fi dinihi, ve dahane fi emrihi) yani ona ihanette bulundu ve içindekinin hilafını izhar etti anlamındadır."

Bazı kimseler yanılarak haram olan müdaheneyi, caiz olan mudarat ile aynı zannetmişler ve şer'i mudarat adı altında bilmeden veya bilmezden gelerek hezimet kapısından içeri girmişlerdir. Bunu açıklamak için şunları söyleyebiliriz:

Kuşkusuz mudarat konusu başka bir konu müdahene konusu ise başka bir konudur. Mudarat, muhalife, güzel ve yumuşak sözlerle yaklaşmak içindir. Bunda bir

---

[53] İsra: 74

batılın ikrarı, onaylanması veya benzeri bir durum olmamalıdır. Eğer bu tür bir şey olursa bu durumda müdahene konusuna girer. Resulullah (sallallahu aleyhi ve sellem) "Aşiretin kardeşi ne kötüdür" hadisinde batıl bir söz söylememiş, bir hatayı onaylamamış ve amelinde bir masiyette işlememiştir. Onu böyle bir şeyden tenzih ederiz. Bu, şerri vb. def etme babındandır. Fakat içine masiyet karışmayan meşru bir yolla insanları idarede övgü ile ilgili hadisler gelmiştir ve bunlar bazı zamanlar güzel ahlak babından olabilir.

İbn Hacer (rahimehullah) Fethu'l-Bari'de şunları söyler: "İbn Battal şöyle der: "Mudarat müminlerin ahlakındandır. Bu, insanlara kanat germek, yumuşak sözler etmek ve onlara karşı katı konuşmaları terk etmektir. Bu, kalpleri ısındırmanın en kuvvetli sebeplerindendir. Bazıları mudaratın mudahane ile aynı olduğunu zannederek hata etmişlerdir. Çünkü mudarat menduptur, mudahane ise haramdır. Aralarındaki fark şöyledir; mudahane, dihan'dan gelir ve bir şeyi izhar edip gizli halini kapalı bırakmaktır. Alimler bunu şöyle açıklarlar: Fasıkla muaşerete girip, hiçbir inkarda bulunmaksızın bulunmuş olduğu halden razı olunduğunu göstermektir. Mudarat ise; cahil bir kimseye bir şey öğretmede veya bir fasıkın fiilinden nehiyde bulunurken yumuşak davranma ve katı tutumu terk etmedir. Şöyle ki, bunda onu onaylamayıp yumuşak söz ve hareketlerle onu uyarmaktır. Özelliklede kazanılması vb. ihtiyaç olunan durumlarda."

Yine İbn Hacer Fethu'l-Bari'de, Kurtubi ve Kadi İyad'den nakilde bulunarak şunları söyler: "Mudarat ile müdahene arasındaki fark: Mudarat: Dünyanın, dinin veya her ikisinin düzelmesi için dünyayı vermektir. Bu mubahtır, bazen de mustahap olur. Müdahene ise: Dünyanın düzelmesi için dini terk etmektir. Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) "aşiretin kardeşi ne kötüdür" dediği kimse hakkında, güzel muaşereti ve yumuşak konuşması ile dünyasını vermiştir. Ve bununla birlikte onu övecek bir sözde söylememiş ve sözü fiiline ters düşmemiştir. Onun hakkında söylemiş olduğu söz, hak bir sözdü. Ona karşı fiili ise, güzel muamele idi."

Geçenlerden, bu gün islama intisap eden birçok kimselerin yenilgileri ortaya çıkmaktadır. Bu, Allah subhanehu ve teala'nın düşmanlarına karşı meylettiklerinde kendilerini ve insanları aldatarak 'bu, şer'i mudarattır' diyenlerin çirkin yenilgilerinden ve kör meyillerinden başka bir şey değildir. Burada hak batıla batıl ise hakka çevrilmiştir. Dünyanın ve adi şahsi çıkarların uğruna din feda edilmiştir. Bu çirkin hezimetten sonra zaferin anlamlarından hangisi kalabilir?

Yenilginin manalarından üçüncüsü:

Kâfirlere ve batıl ashabına yönelme ve meyletmedir.

Allahu Teâlâ şöyle buyuruyor: **"Neredeyse seni bile, sana vahyettiğimizden başkasını bize karşı uydurasın diye, fitneye düşüreceklerdi. O taktirde seni dost**

edineceklerdi. Ve eğer biz sana sebat vermemiş olsaydık, onlara az kalsın biraz meyledecektin. O taktirde biz sana hayatında kat kat azabını ölümünde kat kat azabını tattıracaktık. Sonra bize karşı hiçbir yardımcı bulamayacaktın."[54]

Bu ayetlerin sebebi nüzulünde ihtilaf olunmuştur:

Şöyle söylenilmiştir: Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) tavafında Haceru'l-Esved'i eliyle mesh ederdi. Bir gün Kureyş Onu bundan engelleyerek şöyle dediler: 'Parmaklarının ucuyla da olsa bizim ilahlarımıza mesh etmediğin sürece Haceru'l-Esved'e dokunmana izin vermeyeceğiz' dediler. Bunun üzerine Nebi (sallallahu aleyhi ve sellem) kendi kendine şöyle dedi: 'Haceru'l-Esved'e dokunmama izin vermeleri için elimle onların ilahlarına değmemde bir sakınca yoktur. Hem Allah'ta benim onlardan nefret ettiğimi biliyor."

Şenkiti (rahimehullah) Edvau'l-Beyan adlı tefsirinde, bu ayetin nüzul sebebi ile ilgili bazı görüşleri aktardıktan sonra şunları söyler: "Ve ayetin iniş sebebi ile ilgili diğer görüşler… Her halükarda itibar lafzın genel oluşunadır, indiği sebebe has değildir. Ayeti kerimenin manası ise şöyledir; kafirler neredeyse Onu fitneye düşüreceklerdi. Yani, buna yakınlaştılar. Fitneye düşürmelerinin anlamı şöyledir: 'Sana vahyetmediğimiz başka şeyleri bize iftira ile isnat etmen için, seni sana vahyettiğimiz şeyden saptıracaklardı.' İlim ehlinden bazıları şöyle derler: Buna, kendi zanlarında yaklaştılar hakikatte değil. Şöyle de denilmiştir: Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem), onların islama girmelerine çok istekli olduğundan, onları islama çekebilmek için sevdikleri bazı şeylerde onlara uymayı aklına getirdi…"

Şevkani (rahimehullah) Fethu'l-Kadir adlı tefsirinde şunları söyler: "Onlara az kalsın biraz meyledecektin" Ayette geçen "Rukun" kelimesi, az bir şey meyletmektir. Bu nedenle "Biraz" denilmiştir. Lakin peygamberimizin ismet sıfatı, meyletme bir yana meyletmenin en düşük derecesini bile ondan uzaklaştırmıştır. Sonra Allahu teala bunda ona en şiddetli tehditlerinden birisini yöneltmiştir: "**O taktirde biz sana hayatında kat kat azabını ölümünde kat kat azabını tattıracaktık."** yani eğer onlara meyletmeye yaklaşacak olsaydın… Yani iki darda da bu fiili işleyenin göreceği azabın iki katını… Mana şöyledir; dünya hayatında azabın kat katını ve ölümde de azabın kat katını…"

Şeyh Hamd b. Atik (rahimehullah) "Sebilu'n-Necad ve'l-Fikak" adlı kitabında şunları söyler: "Allahu teala şunu haber vermektedir; Eğer Resulüne sebat vermemiş olsaydı, müşriklere az bir şey meylederdi. Ve eğer onlara meylederse, Allah Ona dünya ve ahiret azabını kat kat tattırırdı. Lakin Allahu teala Ona sebat verdi ve onlara meyletmedi. Bilakis onlara düşmanlık besleyip elini onlardan çekti. Fakat masumluğu ile birlikte bu hitap Nebi'ye (sallallahu aleyhi ve sellem) ise, bu tehdidin başkalarına yöneltilmiş olması çok daha evladır."

---

[54] İsra: 73-74-75

Allahu teala’nın şu buyruğu da bunun gibidir: “**Zulmedenlere eğilim göstermeyin, yoksa size ateş dokunur. Sizin Allah'tan başka velileriniz yoktur, sonra yardım göremezsiniz.”**[55] Rukun, meyletmedir. Hakkında sözün geçtiği iddihan da bundandır.

Kurtubi (rahimehullah) şöyle der: **“Eğilim göstermeyin”** ayette geçen Rukun kelimesi, dayanma, itimat etme, bir şeyde sukunet bulma ve ondan razı olma gibi anlamlara gelir. Katade (rahimehullah) şöyle der: ‘ayetin anlamı, onları sevmeyin ve onlara itaat etmeyindir.’ İbn Cerir (rahimehullah) şöyle der: ‘Onlara meyletmeyin.’ Ebu’l-Aliye (rahimehullah) şöyle der: ‘Onların amellerine razı olmayın.’ Bu anlamların hepside birbirlerine yakındır. İbn Zeyd (rahimehullah) şöyle der: ‘Buradaki rukun iddihandır. Bu ise, onların küfürlerini reddetmemedir.”

Şu ayette, geçen ayetle aynı anlamdadır: “**Kalbini bizi zikretmekten gaflete düşürdüğümüz, kendi 'istek ve tutkularına (hevasına)' uyan ve işinde aşırılığa gidene itaat etme.”**[56]

Kim kâfirlere veya zalimlere meyleder veya itaat ederse; ahirette ateş ve azap ile tehdit edilmesinin yanı sıra, onlara meyli ve itaatini aşikâr bir şekilde ilan edebiliyorsa, bu en kötü yenilgidir ve tutunmuş olduğu ilkeleri de bu meyil ve itaatinden sonra yok olup gitmiştir. Sözleriyle ilkelerinden geri adım atmadığını iddia etse de, zalimlere veya kâfirlere gösterdiği bu meyli ve itaati onu yalanlayacak ve yenilgiye uğradığını açığa çıkaracaktır. Amel yalanladıktan sonra ilkelerin hiçbir anlamı olmayacaktır. Bunlar, boş iddialar ve kâğıt üzerindeki mürekkep olmaktan öteye gidemeyecektir. Ağız şişirilerek ilkelerden bahsetmek ve aynı zamanda istediklerinde zalimlere ve kâfirlere meyletmek asla doğru olmayacaktır. Bu, yüz kızartıcı bir yenilgiden başka bir şey değildir.

Zafer ve yenilginin geçen anlamlarını düşünen bir kimse için, İslam emirliğinin başarısız olduğunu iddia edenlerin cehaletleri apaçık bir şekilde ortaya çıkacaktır. Bu anlamları düşünen bir kimse, başlarında müminlerin emiri Molla Ömer’in (Allah Onu korusun) bulunduğu İslam emirliğinin tüm dünyaya karşı zafer elde ettiğini, Allah’ın onlara lütufta bulunduğunu ve zaferin birçok anlamını gerçekleştirdiklerini kesin bir şekilde bilecektir. Allah onlara rahmet etmiş ve yenilgi anlamlarından onları korumuştur. Allah’tan mücahidlere sebat vermesini ve minneti ile meydanlarda zaferler bahşetmesini diliyoruz. Kuşkusuz O, buna yetkili ve gücü yetendir.

Müslümanın akidesine ve ilkelerine sımsıkı tutunması ve her zaman üstün olduğunu ve -başına ne kadar sıkıntı ve zorluk gelse de- galip olduğunu ilan etmesi gerekir. Allahu teâlâ şöyle buyuruyor: **“Gevşemeyin ve üzülmeyin. Siz eğer müminler iseniz muhakkak üstünsünüz. Eğer size bir yara dokunduysa o topluluğa da öylece**

[55] Hud: 113
[56] Kehf: 28

bir yara dokunmuştur. O günleri biz insanlar arasında döndürür dururuz. Ta ki Allah müminleri ayırt etsin ve aranızdan şehidler edinsin. Allah zalimleri sevmez."[57]

Resulullah'a, ailesine ve Ona yardım eden ashabına salât ve selam olsun.

Şeyh Yusuf El-Uyeyri

Mütercim: Muhammed Atta

İLİM VE CİHAD

www.ilimvecihad.com

[57] Ali İmran: 139-140